

DOMOVINA

Izhaja vsaki petek v tednu. — Dopisi naj se izvolijo pošiljati uredništvu in sicer frankirano. — Rokopisi se ne vračajo. — Za inserate se plačuje 50 kr. temeljne prispejbe ter od vsake petit-vrste po 10 kr. za vsakokrat; za večje inserate, kakor tudi za mnogokratno inseriranje primerni popust. — Naročnina za celo leto 3 gld., za pol leta 1 gld. 50 kr., za četrta leta 80 kr., katera naj se pošilja: Upravištvu „Domovine“ v Celji.

Volitve za deželni zbor štajerski.

Vsak čas se bodo razpisale nove volitve za naš deželni zbor in v kratkem se bode odločilo, kdo nas bode v njem zastopal prihodnja leta. Kakor se kaže na več straneh, pripravljajo se že Nemci kaj pridno za volilni boj in to mora nas Slovence toliko bolj spodbujati, da se v pravem času pobrigamo in odločimo gledé svojega postopanja.

Vsled silno neugodnega in nepravičnega nam volilnega reda imamo mi Slovenci prav malo število svojih poslancev v deželnem zboru, če tudi je slovenska tretjina štajerskega ozemlja po velikosti in po številu, naša. Najbolj nam škoduje vpliv mest in trgov, v katerih se je do sedaj vedno še znala obdržati nemška večina in nemško zastopstvo. Neugodno za nas je razdeljena tudi volitev v velikem posestvu in tako ostane nam ugodna skoro jedino volitev v kmetijskih občinah, v katerih pa tudi razdelba volilnih okrajev nikakor ni pravična.

Malo torej pride pravih naših zastopnikov v deželni zbor in naši poslanci imajo vsled tega v štajerskem deželnem zboru jako težavno stališče. Nemškoliberalna večina se kar naravnost v nobenem važejšem vprašanju ne ozira na naše težnje in naši poslanci so hitro preglašeni.

Najlepši sad se je pokazal lansko leto, ko je deželni zbor štajerski po svoji večini dognal sklep, da se pritoži proti vstanovitvi celjskega dvojezičnega gimnazija in da s svojim vplivom prepreči vstanovitev tega zavoda. Premislimo, kako je postalo s tem stališče naših slovenskih poslancev! Oni, ki so se ves čas z velikim naporom poganjali za dvojezični gimnazij, oni naj sodelujejo v istem deželnem zboru, ki se je s tako skrajno silo izrekel proti tej vstanovitvi!

Naši poslanci so se tačas po vseh močeh upirali onemu sklepu, toda deželnozborna ve-

čina se za to ni zmenila. Tačas pa so naši poslanci uvideli, da ne morejo sodelovati s tistimi, ki tako naravnost zaničujejo naše zahteve, in storili so to, kar je bilo jedino prav in moško: ostavili so deželni zbor in od tistega časa se niso vdeležili njegovih zasedanj, prepustivši nemški večini odgovornost za sovražne nam sklepe.

Merodajnim krogom ne more biti vse jedno, ako se odtegne pravo zastopstvo Južnega Štajerja zborovanju deželnega zbora in res so skušali vplivati na naše poslance, da naj bi zopet vstopili v zbor. Ponujali pa so našim poslancom po starem navodilu avstrijskih politikov majhne merice koncesij, meneč, da se bodo naši poslanci tako hitro zadovoljili, kakor do sedaj.

Pa naši poslanci so bili vstrajni možje, ki so dobro presodili važnost svojega izstopa in izjavili so zopet moško besedo, da se ne dajo v naprej voditi, kakor otroci, in naznanili so svoje pravične pogoje, pod katerimi bi zopet vstopili; njih zahteve ki temeljijo v tem, da tirjajo v deželnem zboru spoštovanje slovenske manjšine. To bi se bilo moralo že davno tirjati, a zadovoljni bodimo, da so vsaj naši sedanjí odločni poslanci postavili ta zahtevek na dnevni red. Toda to je bilo vriščanje in pihanje, ko so naši poslanci moško nastopili! Da pa se jim ne bode tako hitro dovolilo, kar so zahtevali, tega smo si bili že prej svesti. Naši poslanci so torej izostali; sklicali pa so dosedaj v svojih volilnih okrajih shode svojih volilcev in tam so opravičevali svoje postopanje in zborovalci so povsod popolnoma odobravalí izstop iz deželnega zbora. To je bilo najboljšo znamenje, da se naše ljudstvo popolnoma vjema s svojimi poslanci in da so ti v resnici pravi zastopniki našega naroda.

Tudi za naprej brani nam in našim poslancem moštvo in čast, vdeležiti se deželnozbornega zasedanja, dokler se ne spoštujejo, dokler niso izpolnjeni zahtevki naših sedanjih poslancev. Naši zastopniki, ki bodo v prihodnjih

volitvah izvoljeni, morajo tudi slediti potu, ki so ga sedanjí poslanci pokazali in tudi ne bodo mogli vstopiti v deželni zbor.

Uprav v tem pa bodo naši naši nasprotniki sredstvo za protigatitacijo proti našim narodnim poslancem, misleč, da bodo vsled vzdržne politike naših poslancev preslepili volilce, naj ne volijo taci poslancev, ki nočejo priti v Gradec.

Zato je čas, da se naše ljudstvo pouči o razmerah, treba, da vsi zavedni narodnjaki razjašnjujejo naše stališče, kakor bode to tudi časopisje moralo storiti. Vzajemnost mora biti čista in neskajena med našimi poslanci, koje bomo izvolili in Bog ne daj, da bi se med bodočimi poslanci cepila mnenja. To se mora za braniti, drugače bi bil dobri in jedino pravi začetek za zboljšanje naših razmer v deželnem zboru, brez vspeha in izšli bi v stare klešče nemškega vodstva in robstva.

Naše sedanje zastopstvo je še le prav spravilo na dnevni red našo težnjo, da dosežemo enakopravnost za svoj jezik in za svoje ljudstvo. V tem oziru bijemo boj že mnoga leta in bili ga še bomo mnoga leta, zakaj naše napredovanje je počasno, ker so vsi odločilni in močni krogi skrajno nasprotni našemu razvoju. Slovenskemu narodu jednake pravice v šoli, uradu in javnem življenju, to je naš vojni klic, to je naše prvo načelo, v kojem moremo biti mi vsi in posebno naši poslanci združeni, ne da bi se samo ozirali na posebne želje in koristi tega ali onega kraja. Naša politika mora ostati vesoljna in celotna, ne sme se razpršiti v lokalno politiko, ki bi se potegovala samo za koristi posameznih krajev in pri tem pozabila na skupno našo zahtevo po narodni enakopravnosti. Potrebe posameznih krajev morajo se uvaževati tudi od naših narodnih zastopnikov, v nevarnosti pa je in bode naša narodnost, in s to so tesno združena druga važna vprašanja. Nam ne more biti vse jedno, ali se naši sinovi, ki so

LISTEK.

Pred tridesetimi leti.

Vroč dan je bil kresni dan leta 1866., kajti zlato solnce razsipalo je svoje žarke od ranega jutra do pozne noči na lombardsko-beneško pokrajino, na kateri je vse mrgolelo raznobarnih čet naše in laške armade. Vojaki so si pridno brisali vroč pot, ki se jim je izpod okornih čak, težkih čeljad, vročih klobukov in drugih pokrival po rujavih licih pocejal, in ko bi jim ne bil veter „tramontana“, kakor ga Lahi imenujejo in ki je po našem neke vrste burja, hladil vročih čel, bilo bi jih pač še mnogo več popadalo vsled vročine, kakor tako. Kljub temu bilo je vže zjutraj na vse zgodaj med vojaštvom vse živo, vse kvišku po vinogradih in murbinah vrtovih okoli vasij Soma-Kampanja in Kustoca. Od zapada protijutru valile so se laške čete in da bi jih vstavili, napotili so se naši junaki pešci, konjiki in topničarji od južnoiztočnega

konca gardskega jezera, kakor tudi po ravnini od beneške meje proti Lombardiji.

Severno od gore Monte Torre stalo je tedaj poslopje „Casa cavalcina“ imenovano, ki je imelo dva pristavka za sviloprejo. Tisto poslopje bilo je sedaj zapuščeno, kajti moška mladina morala je k vojaškim zastavam, kar seveda ni bilo vsem po volji, kajti mnogi so se udali vojaškemu klicu le z največjo nevoljo, drugi so se mu pa celo umaknili preko meje na ptuje, kajti pod avstrijsko črno-rumeno zastavo se jim ni vredno zdelo služiti.

Poslovodja Peter Vakini s svojo nečakinjo Izabelo, šestnajstletno črnooko deklico se pa vendar ni hotel umakniti, čemu tudi, saj se mu ni bilo treba bati Avstrijcev, pri katerih si je do sedaj služil svoj kruh in kateri so mu skazovali le dobrote. Posebno pa se je mlada Izabela hvaležno spominjala ljudomile avstrijske gospé, pri kateri je poprej več let v Veroni služila in so jo imeli kakor domačo.

Izabela je stopila tega dne zjutraj zgodaj pred vrata, šla k obojnemu zidu, ter se ozrla

proti Kustoci. Po cesti proti Soma-Kampanji valilo se je vse temno čet, in proti višavam Monte Torre, Belvedere in Kustoca pripravljali so se prijatelji Avstrijci na naskok. Petelini so peli, kure pa brskale po smetiščih in klicale svoje piške skupaj, ne sluteč, kaj groznega da se pripravlja.

Ha! Zabliskalo se je med zelenimi severno ležečimi višavami, in takoj na to oglašil se je grom topov na desni in levi, prvemu pozivu iz višav na severu, in vže so se dvigali gosti sivi oblaki proti nebu. Boj se je pričel.

Izabela se je križala in zdihovala: Marija, mati Božja, usmili se nas! Na to pa si je pokrila z rokami oči, da pač ne bi videla grozne morije, ki se je morala vže pričeti. Ob desni in levi ni bilo družega slišati, kakor grom topov in pokanje pušk. Ko si je tako obraz zakrila prišel ji je na misel brat Jože in prijatelj njegov Janez, rojen Slovenec, ki sta morala oba oditi iz laške dežele venkaj daleč tjekaj na češke kraje borit se proti Prusu. Slovenca Janeza se je zato prav iz srca spominjala, ker je bil več časa v ondašnji sviloprejnici za delavca in je znal zvečer

uradniki, prezirajo in odstavljajo samo za to, ker so Slovenci; našemu kmetu hočemo doseči, da se bode mogel pogovoriti v svojem jeziku pri uradih, da bodo uradniki poznali našo govorico, ker nas sicer ne morejo razumeti; našim otrokom želimo dobre vzgoje v šolah, in ta se jim more podati samo v slovenskem jeziku; mi hočemo ohraniti naše ljudstvo pošteno in verno in s tem se moramo spustiti v skrajni boj z nemškimi liberalizmom, ki hoče imeti v verskem oziru mlačno ljudstvo in zaničuje našo duhovščino. Ako je rešiti kako načelno važno vprašanje, temu smo si lahko v svesti, da se bodo naši nasprotniki v deželni zbor in zunaj njega postavili na narodno stališče, da bodo gotovo vrgli naš zahtevek, ako bi se s tem našemu rodu pomagalo, da bi krepek postal v kateremkoli pogledu. Vsaka važnejša stvar se torej pri nas združuje z merodajnim vprašanjem in za to je bramba naše narodnosti začetek in konec našega političnega dela.

Narodnostno vprašanje bode v prihodnjem deželnem zboru skoro gotovo še bolj odločevalo, kakor do sedaj. Opazujemo namreč, da bode v nemških krajih in zastopih izvoljeno prav mnogo nemških nacijsincev. Za nas je seveda male važnosti, kake zastopnike si volijo Nemci; a da bode pri volitvah ravno nemško-nacijska stranka zmagovala, mora nas napraviti še bolj oprezne. Nacijska stranka bode lažje se vezala z nemškimi konservativci kakor liberalna, in to bode za nas hudo, ker bode potem večina deželnega zbora tirala najskrajnejšo nemško-nacijsko politiko in našo narodnost še bolj zatirala. Že iz tega, kako naši spodnjestajski Nemci pozdravljajo prosep nemško-nacijske stranke, razvidimo, da imamo v tej stranki še hujega nasprotnika kakor v propadajočih liberalcih. Tega nas pa sicer uči tudi vsakdanja skušnja pri naših nasprotnih nacijskih uradnikih in profesorjih.

Vsled tega pa moramo tudi mi zavzeti še bolj odločno narodno stališče.

Uprav sedaj smo torej istinito v odločilni dobi. Ali bodo naši poslanci vstopili v deželni zbor ali ne, in če vstopijo, pod kakimi pogoji, to bode za več let odločilo naš prosep ali pa naš propad.

Izstop naših poslancev iz deželnega zbora je bil prvi korak, da se dosežejo za nas boljši odnošaji v deželnem zastopu in zato bode potrebno vztrajati, če treba celi čas, dokler bode deloval bodoči deželni zbor! Vlada ne bode mogla prezirati dejstva, da se Slovenci ne marajo vdeležiti deželnozbornih zasedanj; izostanek naših poslancev je najboljši protest in odpor proti postopanju in gospodarstvu nemške deželnozborne večine.

Ako se bode pokazal ta protest resnim in vztrajnim, postal bode tudi vpliven in vlada ter drugi merodajni krogi bodo ga sčasoma morali uvaževati.

Toda ako se tudi ne omogoči našim poslancem vstop v štajerski deželni zbor, to nam ne bode nič škodovalo, nego celo koristilo: na ta način, ako se naši poslanci vztrajno

vzdržijo deželnozbornega zborovanja, bodo pripravili pot, da bomo končno zahtevali in po večletni borbi gotovo tudi dosegli, da dobislovenski Štajar svojo upravo ali pa da se združi z drugimi slovenskimi deželami v isto upravno celoto. To bode naše upanje in naš smoter!

Proti skrajnemu nasprotstvu naših nemških sodeložanov, proti razprostrtemu in vedno se razširjajočemu nemško-nacijskemu gospodstvu bomo samo na ta način mogli kaj doseči, dočim so se doslej našim zahtevkam samo zaničljivo rogali.

Naši poslanci morajo tedaj biti odločni možje, jeklene vztrajnosti in volilci naj brez izjeme izberejo samo take moze, ki bodo potem vedeli zastopati našo narodnost v celoti in ne samo posebnih okrajev. Zato se tudi ni preveč ozirati na to, ali stanuje dotični poslanec v volilnem okraju ali zunaj njega; sicer pa so naše razmere in potrebe večinoma povsod iste, ker naša zemlja ni tako obširna, da bi bile mogoče velike razlike, in naši narodni voditelji so samo taki možje, ki pridejo v dotiko z ljudstvom, ki so vsi iz priprostega naroda izrastli in torej vedo in poznajo naše potrebe. Izberimo torej zopet znane naše narodne voditelje za svoje bodoče poslance; ti so vajeni in zmožni boja za slovenski prosep.

Pismo od Mure.

(V odgovor „Slovencu“ št. 139.)

V Slovencu z dne 19. junija 1896, čitamo članek: „Na delo“, pisan s Štajerskega, dne 17. junija t. l. Na konci tega članka stoji pisano: „Naša želja je, da bi merodajni krogi na Štajerskem kmalu spoznali važnost socijalnega vprašanja in da bi se potem tudi z vsi močjo in vztrajnostjo poprijeli dela v prid in blagor trpečemu narodu. Sicer se jim lahko zgodi, kar se je zgodilo gornjeradgonskim rojakom, katere je ljudstvo zapustilo ter jo mahnilo za možem, ki sicer nima srca za vero in jezik slovenskega kmeta, a je ima za njegovo bedo in nesrečo.“

Gospod Wratschko, načelnik okrajnega zastopa v gornjeradgonskem okraju, vzdrževatelj vsega nemškutarstva v tem okraju, on ima srce za bedo in nesrečo naroda, a narodni tamošnji borilci ne; zato se je narod obrnil od teh in sledi onemu. — V prvi trenotek svojim očem nismo verjeli nad to gorostasno trditvijo, nad katero bode vsak zakotni južnoštajerski nemški listič imel svoje posebno veselje.

V odgovor dalo bi se pisati v tistem rezkem tonu, v katerem se borijo slovenski listi zunaj Štajerske. Ali tega ne storimo. Povemo pa, da večje krivice še nihče ni delal rodoljubom v pomurskih okrajih in tolaži nas jedino le misel, da dotični dopisnik, če je v resnici pisal na Štajerskem, kar nič ne pozna naših razmer in da je svoje trditve podprl z besedami, o katerih pomislil ni. Nekoliko opomb torej v poduk!

Po Slovenskem v obče so razmere v pomurskih okrajih slabo poznane. Gornja Radgona

in Ljutomer, prva bolj, kakor drugi, stojita ob nemški meji. Na nje vpliva vse, kar je od nekdanj boljšega bilo v Nemcih, njihovo premoženje, večja izobražba, bližina večjih mest. Tudi promet teh okrajev je obrnen na nemško stran. Naši konji in naše vino odpeljava se na Gornje Štajersko; „ljutomerčana“ bote v kranjskih gostilnah zastoj zahtevali. To vedo Nemci, to tudi izkoriščajo. Po gotovem načrtu usiljavajo svoje trgovce, svoje uradnike in obrtnike. Pri tem pošiljajo v boj ljudi, ki marsikaj riskirajo, ljudi, ki se izgub ne boje. Ti pijonirji nemštva so v obče tudi največji kulturonoši, one vrste liberalci, kakor jih je Kranjska le pred l. 1879. poznala.

Vladni aparat, zastopan po političnih uradih gleda z zadovoljstvom vsak napredek tega nemškega pijonirstva. Pred nekaj leti nakupil je milijonar Hildebrand pri Radencah v gornjeradgonskem okraju mnogo zemlje in vse love, naši uradi so ga skoro na rokah nosili. Mož je Prus, ali našemu nemštvu neizmerno marljivo pot gladi. Zdaj se je vrgel na gorice. Kjer je kakošni večji kompleks, pade mu v roke. Ljudstvo gleda z začudenjem, od kod se denar jemlje; a možu se dobro godi in je češčen. To le kot mal vzgled.

Če opazujemo postopanje naših političnih uradov, se nam zdi, da imajo vsi tajne ukaze povsodi in pri vsakem koraku pospeševati germanizacijo. Zdi se nam, da si je naša deželska vlada zapisala devizo: „germaniziraj“, na svoj prapor. Vidi se, da vsi še upajo, da se bode vsaj v 50 letih dala slovenska meja potisniti za par okrajev nazaj. Pri tem pa vestno pomagajo z velikimi denarnimi silami nemški „Schulverein“ in „Südmarka“. Ako končno še povdarjamo, da je nasprotna zasebna intriga vezbana s stoletja dolgim bojem, da se v tem boju razjeda v vseh mogočih spletkah zasebno življenje, gmotno stanje posameznika itd., potem si lahko napravi človek nekoliko podoba o tem, kako silno mučen, težaven in nevhvaležen je boj rodoljubov ob meji.

Gospodje, ki z nekim opravičenim ponosom gledajo na Kranjskem na to, da se jim je posrečilo — bolje rečeno njihovim prednikom — ustaviti germanizacijo, ki je še pred 15 leti tako bujno cvela, oni ne pomislijo, da mi živimo še v dobi pred l. 1880., če ne dalje nazaj. Enako se potem očita tem rodoljubom, ki žrtvujejo čas, denar in zdravje, da oni nemajo srca za trpeči narod, da se je narod od njih obrnil tedaj je to tako neresnično, kakor je sploh kedaj stalo kaj neresnično napisanega v širokih predalih slovenskega časopisja.

Narod nas ni zapustil, narod gre za nami; a narod popolnoma še nikdar za nami ni bil, ker ni bilo delavcev, ker je bila tuja sila močnejša, ker se osobito v gornjeradgonskem okraju celo narodno delo še le par let sem spravlja v pošten red.

Zato je popolnoma napačno in krivično trditi, da se je letos kaj na zlo obrnilo ali da so vspehi nepovoljni. Gospodje, ki to trde naj pridejo malo pogledat. Kaj pa se je zgodilo? V gornjeradgonskem okraju, propali smo pri zadnjih volitvah v okrajni zastop, kateri pa že od

po končanem delu tako lepo na peró piskati, na „harmonike delati“ in pa tako pristrčno petizraven, da bi ga bila kar poslušala, če tudi ga ni besedice razumela pri petju. Nič ne dá. Živa pesem prihaja iz srca in najde zopet pot k srcu.

Obeh se je v tem trenutku domislila Izabela, ko ji je donel od vseh strani grom topov in pok pušk na uho? Kje bodeta li sedaj siromaka? Vedela je le toliko, da sta oba na češkem bojišču, kje pa da ta Češka dežela leži, ji ni bilo prav nič znano, kljub temu pa ji je strepetalo srce v neskončnem strahu za oba ljubljence ob vsakem strelu, ki ga je slišala. Ko se zopet ozre čez zid, opazi četo avstrijskih pešcev v belih suknjah korakati proti hiši. Oh kako tesno ji je pri srcu. Ali bi jim smela dati razumeti, da so skriti v hiši laški vojaki? In kako? Hotela je zavpiti, toda glas se ji je zaprl iz zgolj strahu. Avstrijci — četa pešpolka št. 66, „Toskana“ po imenu, ktero je vodil nadporočnik Zitterer niso čisto nič slutili, da je v hiši laška posadka.

Izabela se skriva v senco murbe in jame

proti Avstrijcem, kateri so vže prihiteli skozi vhod na veliko dvorišče, z obema rokama mahati, da ne dalje! Četa osupne in takoj išče zavetja. Toda vže skoraj da prepozno, kajti v prvem nadstropju počijo puške in trije Avstrijci padejo hudo ranjeni na tla. Nadporočnik Zitterer zapové naskók, toda vhod v hišo je bil založen in zopetni strel iz oken prvega nadstropja zahtevali so nove žrtve na naši strani. Sedaj drugega ni kazalo, kakor na obširnem vrtu, kolikor le mogoče zavarovati se in oblegati poslopje po vseh pravih vojske. Na veliko srečo se ni manjkalo zavetišč, izza katerih se je dalo lepo streljati, če tudi skoraj brez vidnega vspeha, kajti, Laži so bili v hiši, naši na vrtu. Položaj naših postajal je od minute do minute bolj kritičen, kajti streljiva je bilo čedalje manje. Zitterer je vže zapovedal, le še streljati, kedar se je nadjati izvestno vspeha.

Solnce dvigalo se je med tem više in više in neusmiljeno pripekalo vboge vojake, katerim je celó voda pošla. Zeja bi jih bila skoraj da že vničila. Posebno pa so ranjenci bitko pogrešali

sveže vode! Tu se je Izabela spremenila v rešilnega angeljčka. Pred vsem je spravila in sprevela ranjence na hladan kraj v vrtno lopo. Med ranjenimi je bil tudi dvajsetletni mladenič. Svinčenka šla mu je skozi prsi. Izabela si je prizadevala, da bi mu vstavila kri, žal da zastoj! Vojakov obraz postajal je bledeji in bledeji; le vode si je siromak še želel. Z veliko težavo izpustil je besedo „vode“. Kaj je to, je Izabela vedela vže od tedaj, ko je še prijatelj Janez zvečer pod murbo sedel harmonike natezal. Izabela skoči kvišku in hiti k vodnjaku, česar ji Laži niti zabranili niso. Kmalu se vrne s polno posodo. Oh, kako se je ranjenemu mladenču zablistalo oko, videč tolikanj hladilne pijače! Kako hvaležno obstalo je oko umirajočega na zalem dekletu, ktere se ni mogel več dostojno zahvaliti za izkaz krščanske ljubezni — za požirek hladne vode. Poslednjikrat vsplapolale so moči kvišku in polagoma seže pod suknjo, od koder prinese podobico, ktero strastno poljubi in zdihne: „Mati“, na kar mu glava omahne in umrl je.

Izabeli se vlijo solze po obrazu, ko zatisne

l. 1880. ni v narodnih rokah. Odločilna je bila volitev v skupini občin, kjer bi se imelo oddati 48 glasov. Od teh bilo je 20 ostalo sigurnih vkljub najhujši agitaciji. Povdarjamo pa, da se je to pot prvič volilo z odločno slovenskim programom in vendar nam je 20 posestnikov tako stanovitnih ostalo, da so do poznega popoldneva vzdržali in tudi ožje volitve se udeležili. Tega dosedaj še nikdar ni bilo. Dosedaj se je le z nekakšnimi kompromisi spravilo nekaj slovenskih odličnih mož v zastop. Letos pa so naši slovenski možje prvič trdno stali in to je jedro, okoli katerega se bodo v bodoče vsi zbrali in zmaga bode vkljub vsem spletkam gotova.

Da se že letos ni zmagalo in da je nas šest mož zapustilo, kriva je strastna agitacija in pomanjkanje močatosti ter tajna spletkarija neznačajnih odpadnikov. Tacih slučajev pa je povsodi dosti. Ali ni celjska okolica bila leta in leta v nemških rokah? Trebalo je hude agitacije in mnogo poduka in zdaj se nemška stranka celo ne udeležuje volitev. Pri nas pa je začelo z agitacijo in podukom še le lani ustanovljeno ljutomersko politično društvo. Toda že zdaj so vspehi velikanski. V zadnjih letih pridobile so se štiri občine, ki so bile že v nemških rokah. Shodi so bili celo dobro obiskani. Govorili so se lepi politični in gospodarski govori in če pri tem kdo trdi, da se za ljudstvo nismo brigali, se mu moremo le smehljati.

Hočete li delavska društva ustanavljati, ko v celem ljutomerskem in gornjeradgorskem okraju nemate nobene prave tovarne? Kdor o tem sanja, ta bi vrabce s kanoni streljal. Zasluge gornjeradgorskih in ljutomerskih rodoljubov pa so tem večje, ker se imajo z največjimi težavami boriti. Kaj se je od nasprotne strani agitiralo zoper gornjeradgorsko posojilnico? In danes je ona največja podpornica. Govoriti o Raiffeisnu tu celo nič ni na mestu, ker je baš ta posojilnica skoro čisto na Raiffeisnovi podlagi. Lastniki deležev nimamo nobenega dobička; ves posel zastoj opravljajo; ali dobiček porablja se jedino le za dobrodelne namene in za rezervni fond. In ti gospodje nimajo nobenega srca za bedo in nesrečo ljudstva?

Gospod dopisnik riše stvar tako, kakor da se je masa narodova in osobito „bedni in nesrečni“ od rodoljubov obrnila. Toda kakšna ironija je v tem! Naj pride gospod enkrat pogledat si Bračkovce privržence. O to so vam sami glavaci! To so možje, ki imajo lepo rudeča lica in okrogle živote, ki ob petkih meso jedó in tudi ob delavnikih imajo pivo, to so možje, ki znajo par slabo popačenih nemških besed in kateri hočejo pokazati, da so nekaj več, kakor njihovi sosedi. Ali res ne poznate tipusa nemškutarskega?

Jedno pa je v istini žeteli, da bi se namreč vsa naša duhovščina zopet resno prijala dela v tem okraju. To bi bilo posebno potrebno, ker nemamo pravega učiteljstva. Vemo, da to ni lahko in jih je mnogo od težav opešalo, pa stvar se na bolje obrača. Hvala in slava pa onim, ki vkljub vsem težavam vztrajajo. Naše kmetovstvo se vsaki dan bolj zaveda. V prihodnjih

blagemu mladenču oči in zdrhtela je po vsem telesu, kajti spominjala se je brata Jožeta in prijatelja Janeza, ki morda v ravno tem trenutku na tuji zemlji tudi smrtno zadeta in tudi od vseh zapuščena omagujeta. „Bog jima bodi na pomoč in mati Božja“, moli Izabela in podaja polno posodo od ust do ust ranjenim vojakom. Žal, da je bilo vode le prezgodaj konec in zopet pada se vrla Samaritanka na nevarno pot med brenčočimi svinčenkami k vodnjaku. To je bilo pa v hiši zaprtim laškim vojakom preveč in jeli so streljati na njo. Nje ni nihče zadel, pač pa je zdrobila dobro pomerjena svinčenka prsten vrč z vodó. Toda tudi to jo ni prestrašilo. Vzela je drugo posodo in od drevesa do drevesa hité in za deblja njihova skrivaje se, donášala je ves čas vodó, dokler je trajala praska. Od časa do časa pa je tudi obvezavala ranjence in jih po svoji moči tolažila.

Osem ur trajal je vžej boj neprestano, ne da bi bila došla našim kaka pomoč. Še le popoldne okoli treh opazili so naši po severnih višavah razpostavljena krdela; da se v nižavi

letih bomo že občino za občino izčistili in pridobili. In glavni pomagač nam bo Bračko sam in njegovo srce za „nesrečo in bedo“ ljudstva, kajti ljudstvo ima o njegovi „plemenitosti“ prav posebne pojme.

Zvnanji gospodje pa naj pravično sodijo in sodijo le o zadevah, ktere poznajo. Če prav brez posebnega krika bomo spravili narodno življenje na stopinjo, da bode cela Slovenija z nami zadovoljna. To bomo dosegli, ker se baš za gospodarsko vprašanja bolje trudimo, kakor marsikje drugod. Olajšano pa nam je to delo s tem, da imamo ravno na murskem polji še kmeta, kateri se ne gre z nobenim meriti na Slovenskem. Gospodarske težave nas še niso upognile; še rode naša zelena polja, rastejo čili konji in lepe gorice; niti trtne uši se ne bojimo, ker delamo naprej in skrbimo, da nas ujma ne bode iznenadila. Ako Bog da in sreča junačka, bodejo pomurski Slovenci še nekaj stoletij vrlo branili slovensko mejo.

Celjske novice.

(Pri volitvi za okrajni zastop celjski.)

Celjani menda davno več ne upajo na kako zmago. Bili smo važeni od njihove strani na uprav besno agitacije. Letos je vse mirno. Nasprotno njihova „vahta“ je vže čisto rezignirano pripoznala, da volitve glede glasov v zastopu ne bodo nič spremenile, to je, da za nemškutarjo ni nobenega upa. — Vrgli so puško v koruzo. Edino par nemškutarskih podrepnikov iz Škofje vasi še bezla okolu, misleč v svoji neumnosti, da bodo oni nemškutarjo celjsko rešili. — No naj le bezlajo; saj še tako neumen osel mora imeti svojo zabavo. Če pa tudi nemškutarji ne upajo zmagati, je vendar dolžnost volilcev narodne stranke, da pridejo vsi, do zadnjega na volišče, vže za to, da se pokaže svetu, da smo zmirom pripravljeni, in da narodna stranka vedno napreduje.

(„Celjski Sokol“) ima dne 18. julija 1896 ob 8. uri zvečer občni zbor. Vspored: 1. Dopolnilna volitev v odbor. 2. Posebni nasveti. Bratje „Sokoli“ prosijo se uljudno, da se tega občnega zbora udeležijo polnoštevilno, ker se bodo razpravljale važne točke tikajoče se društva „Sokol“. Nazdar!

(C. k. okr. glavar dr. Pavl Wagner) preseli se v kratkem v Gradec in bode dodeljen za poročevalca pri komisiji za uravnavo zemljiščne davka. Na njegovo mesto pride baje Henrik grof Attems, sedaj okr. glavar v Lipnici.

(Za celjski nemški „Studentenheim“) pripravljajo poprejšnjo deželnobrambino kasarno, nekdanjo Laznikovo fabriko za usnje, zraven cerkve in pokopališča sv. Maksimilijana. Kakor po mestu govorijo, bode profesor Duffek voditelj tega nemškega dijaškega doma, ki ima namen preskrbovati celjsko višjo „nemško“ gimnazijo z nemškimi in nemškutarskimi učenci ter izpremeniti na korist nemštva razmerje narodnostno med učenci te šole, v kateri je bilo dozdaj kaki dve tretjini Slovencev in ena tretjina Nemcev, tako ustanoviti čisto nemško gimnazijo in od-

praviti slovensko. Da bodo dijaki, ki bodo pri profesorju iste gimnazije, v katero hodijo, na stanovanju in hrani, imeli vedno dober uspeh v šoli, verjamemo radi po izkušnjah prejšnjih časov. Da pa bi učno ministerstvo na korist nemškemu „Studentenheimu“ ovrglo še zmerom veljavno prepoved, da nobeden profesor ne sme na stanovanji in hrani imeti učencev šole, na kateri sam poučuje, to bi bilo vendar čudno! — Ako se kaj takega zgodi, potem bodo celjski profesorji in ravnatelji še bolj ko dozdaj, že več let pred maturo lahko govorili, kdo jo bo prestal ali ne. V „Studentenheim“ sina dati in navajati ga, da se prikupi gospem, ki imajo vpliv pri udih profesorskega zbora pa bo „zrel“. Prav radovedni smo, kaj poreče, ako se to vresniči, visoko ministerstvo in pa deželni šolski svet v Gradci.

(S „Studentenheimom“) so se Celjani kaj grdo osmešili. Mislili so, da si bodo postavili krasno palačo, v katero bodo slovenske dijake lovili, da jih raznarodijo in si tako ustvarijo toli potrebni naraščaj. A delali so račun brez oštirja. Računali so na požrtvovalnost ali kakor pravijo „Gemeinbürgschaft“ vseh Nemcev. Pa ti „Stammesbrüderji“ se niso dosti brigali za baje obnevarjene Celjane, poslali so premalo podpor. S tisto palačo, katero so že v duhu gledali, sedaj ni nič. Neko staro podrtijo pripravljajo za dijake. V deželnobrambovsko vojašnico bodo uboge dijake utaknili. Govori se, da v tej bajti kar mrgoli raznega mrčesa in da so njo vojaki baš zaradi tega zapustili. Za dijake pa bo že dobra, saj ne bodo več plačevali, kakor bornih 30 gld. na mesec.

(Napisi jih bodejo), namreč grmanske oči celjskih nemškutarjev. V zadnjem času z veseljem opažamo, da so si napravili nekteri naši obrtniki dvojezične napise na svoje firme. Tega seveda celjski „slovenozrci“ nikakor ne morejo prenesti. Zadnjič izrazil se je eden teh domnevnih velikanov, kateri poleg tega, da je občinski odbornik etc. tudi železne lonce in tako robo prodaja, opazujoč neko napisno tablo slovenskega trgovca, rekoč: „Pfui, das ist eckelhaft“. Le počakaj Pepi: Še „eckelhafter“ bode takrat, kadar bodeš rekel: „Pfui, dass ist ärgerlich, dass die Slovenen nicht mehr bei mir einkaufen!“ Vi slovenski obrtniki pa si napravite vsi slovenske napise, da ne bode treba tujcu prišedšemu v mesto še le povpraševati, kje vas naj išče, če ne vidi slovenskega napisa.

(Ne zanemarjamo lepih narodnih šeg.) Dozdaj smo vsako leto praznovali god naših blagovestnikov sv. Cirila in Metoda s tem, da smo na predvečer užgali na bližnjih hribih kresove. Navadno sta hkrati na Miklavževem hribu in na Starem gradu gorela kresova in okoli njih popevale narodne pesmi. Letos pa se je opustila ta lepa šega. Zakaj, nam ni znano. To napako moramo prihodnjič popraviti. Kdor zanemarja narodne šege, ta oddaja takorekoč nekaj narodnega svojstva.

(Podporno društvo za dijake slov. nižje gimnazije) šteje sedaj že blizo 100 udov in je v teku par tednov nabralo že blizo 500 gld. Lepa, hvalevredna narodna požrtvovalnost!

okoli poslopja „Casa Cavalchina“ pokajo naši in Lahi. Takoj se je podal oddelek pehote na raziskavo. „Hura! in dobro došli na pomoč“ zavriskali so vže omagajoči Zittererjevi vojaci došlim tovarišem nasproti. Le še nekaj pokov iz nabitih pušk in v hiši zaprti Lahi so se podali. Poslopje „Casa Cavalchina“ so naši posedli in nadporočnik Zitterer vzel je s saboj štirideset vjetih laških vojakov in jednega častnika.

Lahi so tega dne pri Kustoci našli, česar so iskali, naše čete pa sijajno zmago. Drugo jutro hitel je ordonančni častnik iz glavnega tabora maršalovega, ki je Lil sam nadvojvoda Albreht, proti Casa Cavalchina z naročilom, da bi se pogumna Izabela nemudoma podala k Albrehtu. Bojazljivo, prav kakor se dekletu šestnajstih let spodobi, vstopi in se po ženski prikloni. Nadvojvoda segel ji je v roko in se ji toplo zahvalil za pomoč, katero je skazovala našim in za pogum, s katerim jim je donášala vodó. Nato si je snel iz lastnih prsi zlati zasluzni križec in ga je lastnoročno pripel na junaške deviške prsi, rekoč: „Tukaj je lepši prostor

za to odliko!“ Nadporočnik Zitterer, dobil je za svoje hrabro in pogumno ter vstrajno bojevanje red železne krone in je bil povzdignjen v viteški stan. Gospod Zitterer je naš rojak, in sedaj v Ljubljani kot umirovljen stotnik mestni odbornik. Za stanovsko ime izvolil si je: vitez „de Casa Cavalchina“, toraj ime poslopja, kjer si je odliko pridobil.

Častniške gopé so tekmovala, ktera da bode hrabro in zvesto Izabelo vzela k sebi, da jo tako otmó maščevanja, kteremu bi med Lahi skoraj da izvestno zapadla, toda Izabela ni hotela k nobeni. Starega očeta ni hotela samega pustiti, on pa laške zemlje ne, in tako sta oba ondi ostala. Ničesar se nista bala, ker sta imela čisto vest. Saj sta vendar izpolnila le krščansko dolžnost.

Izabela vrnila se je toraj z zlatim zasluznim križcem odlikovana k staremu očetu. Vže čez malo dni našli so jo mrtvo z bodakom v prsih, prav na mestu, kjer ji je visel zasluzni križec.

(Še smodnika nima.) Prodajo smodnika v Celju ima od države tvrdka za železnino D. Rakuscheva. Povodom sopraznika sv. Cirila in Metoda hoteli so v nekaterih krajih po obstoječem običaju streljati. Prišli so k Rakušu, da kupijo smodnik, vsega skupaj par kilo. Dobili so pa za odgovor, da nima smodnika! Glejte si no to „imenitno“ tvrdko, ki ne zmore več par kilo smodnika zaloge! Človek bi mislil, da par kilo smodnika ni ravno tako velik kapital; toliko še navadni kramar zmore, če ima dovoljenje za prodajo smodnika, in ta slavna tvrdka Rakuscheva ne more imeti vedno zaloge nekoliko kilo. — Hm, hm! Treba bo res storiti potrebne korake, da se podeli od države prodaja smodnika kakemu kupcu, kateri bo toliko zmogel, da bo imel vedno par kilo smodnika v zalogi.

(Zrelostni izpit.) Že v zadnji številki „Domovine“ se je označilo v obče izid ustmenega zrelostnega izpita na tukajšnji gimnaziji; ali zaradi svojega sijajnega uspeha si je pač zaslužil, da se pove o njem nekoliko natančneje. Če pregleduješ gimnazijske programe različnih krajev in raznih let, boš pač težko kje našel, da bi se osmošolci tako zmagoslavno in vzgledno odrezali komisiji pri oni preklicani „zeleni mizi“, kakor so se letos tukajšnji. Saj je pa tudi tekla trem četrtinkam abiturientov zibelka na Spodnjem Štajerskem v slovenski hiši, kjer jim je donela najpoprej na uho mila slovenska govorica ljubeče, a od nekaterih sramotno zatajena, matere Slovenke. Nobenemu osmošolcu se ni matura odrekla, in nihče ni prostovoljno odstopil, ampak vsi so se je vdeležili, kar se zgodi prav redkokrat. Izmed 21 abiturientov izvršilo jih je šest (zrelostni izpit) z odliko Slovenci: Cukala Ivan z Gomilkega, Majcen Martin od Sv. Tomaža, Rajh Jakob iz Dramelj; in Nemci: Duffek Oton iz Celja, Ozvatič Jožef iz Ptuja, Radakovits Ivan iz Celja. Ostalih 15 abiturientov dovršilo je izpit z dobrim uspehom; so pa ti: Arnšek Franc, baron Binder Bruno, Bratkovič Alojzij, Brence Ljudevit, Herzmann Janko, Jenko Adalbert, Meh Adolf, Petriček Oton, Pregl Gvidon, Reitter Arnold, Scheligo Oskar, Stiker Ljudevit, Toš Alojzij, Vehovar Mihael in Žižek Milko. Tako so letos častno izšli vsi učenci tega zavoda, niti eden ni padel ali pa odstopil.

Spodnje-štajerske novice.

(Razpisana je) župnija v Št. Jurji na južni železnici. Patron kapitelj v Rudolfovem. Prošnje do 14. avgusta t. l.

(Na Teharjih) gorel je na hribčku pri sv. Ani v soboto 4. t. m. velikanski kres na čast sv. Cirilu in Metodu. Iz tega hribčka opazovali smo še do sto gromad, ki jih je zažgalo vro slovensko ljudstvo v proslavo naših blagovestnikov. Dokaz je to, kako se zaveda naše ljudstvo svojega pomena. Po vsi Savinjski dolini gore do Šaleške doline in dole do Maribora in Zagreba ter ogerske meje pokazal se je Slovan, ki je molil k slovenskim blagosvetnikom, da mu sprosita lepših dni. Lepa ta navada, da se ta dan zažiga kres, ukoreninila se je popolnoma med Slovence, kar moramo le z veseljem pozdravljati.

(Veselica v Vojniku.) „Ljudska veselica“ v Vojniku, ki bi se naj vršila prihodnjo nedeljo 12. t. m., ker jo je zadnjo nedeljo preprečila ploha, preložila se je iz nepričakovanih vzrokov, in se torej sedaj ne bo vršila. Odbor.

(Iz zgornje Savinjske doline.) Že dolgo časa nam vreme nagaja; ni ga skoraj dneva, da ne bi deževalo. A kakor je deževalo v sredo 1. julija zvečer in potem po noči, to že mnogo presega navadno deževje. Burni vetrovi so vršili, iz gostih hudournih oblakov je dež v potokih lil na zemljo, vmes pa je bliskalo in treskalo, kakor bi se bližal sodni dan. Vdarilo je večkrat, vendar ni nastal nikjer ogenj. — (Tudi proti koncu junija je enkrat v sredi trga Rečica v neko s slamo krito gospodarsko poslopje udarila strela, pa so ogenj, ki se je že jel širiti, vrli tamošnji vatrogasilci hitro pogasili). — Savina je v noči od 1.—2. julija tako hitro narasla, da je ves les od Solčave do onkraj Luč, ki je bil na vodi za plavanje namenjen, v teku par ur prinesla do Mo-

zirja. Nekaj ga je voda medpotoma pustila na produ, dosti ga je pa odnesla. Škode je gotovo nad 10.000 goldinarjev. Bog pomagaj! Kaj bo z našim okrajem, ko lesna trgovina, skoraj edina živeljica cellega okraja, že itak hira in pojema.

(V Hudiluknji) pri Velenji vršila se bode v nedeljo dne 19. t. m. druga „ljudska veselica“. Pri tej veselici sodeluje malonedeljska godba, šaleški poznati pevci pomnoženi z dijaki in drugimi izletniki. Veselica obeta biti sijajna in vabimo zato k mnogobrojni udeležbi. Za jedila in pijačo je najbolje skrbjeno.

(Iz Rečice.) Komaj smo se znebili strahu, katerega je povzročil zadnji požar v Nazarjih, vže nas še hujše preplaši ogenj, ki je nastal sredi našega trga. Ob 1. uri popoldne dne 25. junija t. l. tresčila je strela v gospodarsko poslopje Roblekovo. Dotično poslopje je večinoma leseno in s slamo krito. Prostori shranjevali so obilico sena in slame. Zraven, skoraj tikoma — nahaja se pa več drugih poslopij. Nastal bi lahko grozoviti požar. A sreča nam je bila mila. Ogenj se takoj zapazi. Domača požarna bramba, ki v novjšem času posebno napreduje — je imela v petih minutah obe brizgalnici na mestu. A plamen je vže švigal skozi streho. Nekaj posebno požrtvovalnih in nevstrašljivih ognjegascev je takoj na strehi, ki na vse pretvege branijo razširjenje ognja, kar se jim čudno tudi kmalu posreči, ker preden se je ogenj v slamnati strehi za 10 m. razširil je bil tudi že udušen. Seveda je tudi k temu mnogo pripomoglo, ko je vmes deževalo. Vsa čast in hvala gre pa vendar le požarni brambi, ki je edino le s svojo naglostjo in spretnostjo zadušila ta nevarni ogenj. Posesnikom se pa na srce polaga, naj vendar le skrbijo za opečne strehe. Ko vže dandanes vse tako napreduje, zakaj bi pa še strehe ne!

(Iz Št. Lovrenca pod Prožinom) nam poročajo, da so ondodni vrli, narodni fantje zažgali, v soboto dne 4. t. m. na šentjanskem hribu, velikanski kres na čast sv. Cirilu in Metodu. Ti vrli fantje zložili so tudi med seboj za smodnik in umetalni ogenj in so ta večer popevali lepe narodne pesmi. Tako je prav in lepo ter nam porok, da ne bode med nami nesloge in prepira.

(Gosp. Lovro Šah), učitelj v Trbovljah-Vodi, pride nadomestujoč šolskega vodja k Sv. Lenartu nad Laškim trgom.

(Zidanmost.) Prestavljen je poštni asistent gospod Francišek Peyhel, vrl Čeh, na enako službo v Maribor. Na njegovo mesto pride J. Heister. Slaba menjava!

(Zidanmost.) Dne 7. t. m. prijeli so orožniki na Zidanemmostu nekega žida, ki je nameraval z dvema ženskama odriniti v Orijent, da bi jih tam prodal. Dekleta ste iz Budimpešte doma, 20 in 23 let stari. Zločinec je v preiskovalnem zaporu na Laškem.

(Iz Loke pri Zidanemmostu.) Pri zadnji občinski seji predložil je tudi naš „fajerberhoptmon“ svoj račun, kateri pa ni bil, kakor že tudi večkrat poprej, odobren. Mož je mnogo govoril pri vstanovitvi požarne brambe, a sedaj pa vse pozabil. Le tega se drži, da komandira „na reks — pa na links — pa na hoptakt“. Gospodu „fajerberhoptmonu“ Franc Gamšek, pač svetujemo, da naj bolje izuči moštvo in v jeziku ki ga razume in videl bode, kako bode požarna bramba napredovala. Tudi g. Ivan Jakšu moramo povedati, da ne sme misliti, da če hodi on vedno v Kočevje je zato Loka postala „hoch in nieder“ in se mora vse sukati po kočevskoneški „šprahi“.

(O naših poštah) ste že večkrat govorili v „Domovini“, a krivo je bilo, ker dotični organi niso znali slovenski in zato narobe naredili. Danes pa vam pošiljam kovert v dokaz, da ne znajo ne slovenski, ne nemški. Če je naslov tako natančen, kakor je razvidno na tem: „Zupanstvo Bezina (nemški Wosina) okr. Konjice“, pa pismo roma po celem svetu, se človek pač več ne more zdržati, da bi javno ne grajal tako početje in se pritožil. — Dajte nam vendar naših uradnikov, da ne bode toliko zmešnjav.

(Učiteljski zbor) zagrebške kr. moške učiteljske šole, je bil napravil 1. julija, kakor se nam od Save poroča, izlet v Rajhenburg in Krško pod vodstvom svojega ravnatelja preč. g. Matice. Ta zbor vrlih hrvatskih pedagogov vodi

zanimivo, mnogobrojno obiskano pripravnico, združeno z vadnico. V to učiteljske se ne sprejemajo gojenci brez godbenega talenta; z njim je zvezan tudi internat, na katerem imajo skoro vsi kandidati vladne ustanove. Na tem učiteljski se uče gojenci v vsakem razredu po 5 ur na teden moških ročnih del (mizarstva in rezbarstva) po švedski metodi.

(Iz Brežic.) Gospod Anton Špindler, c. kr. knjigovodja v Brežicah, umrl je dne 8. t. m. v Kranjskigori na Gorenjskem, kamor se je bil podal na dopust iz zdravstvenih obzirov. Pokojnik je poznan ne le kot vestni uradnik, ampak tudi kot vrli narodnjak blagega a jeklenega značaja. Podpiral je rad po svojih močeh vsako narodno podjetje; osobito je bil velik dobrotnik slovenski mladini na raznih učnih zavodih. Bodi uzornemu slovenskemu možu zemljica lahka!

(Sv. Peter na Medv. selu) dobil je s prvim t. m. pošto zvezo s Pristavo in se naj blagovolijo tja namenjena pisma in druge pošiljatve nasloviti: „pošta Pristava čez Poličane“.

(Občina trga Pilštanj) imenovala je preč. g. Henrik Werka, dekana in župnika na Vidmu, v hvaležno priznanje njegovega delovanja, častnim občanom.

(Narodna čitalnica v Ptuiju) priredi v nedeljo 10. t. m. tamburaški koncert z gledališko igro. Hudobni duh Lumpacij Vagabund ali zani-karna trojica. Čarobna burka v treh dejanjih. Spisal J. Nestrog poslov. J. Alešovec. Začetek točno ob 5. uri popoldne. Ob lepem vremenu se vrši vse na čitalniščnem vrtu, drugače v notranjih prostorih.

(Volilni shod pri Sv. Marjeti niže Ptuja.) Da smo štajerski Slovenci še precej edini in vemo ceniti zasluge svojih zastopnikov, to je zopet lepo pokazal volilski shod pri Sv. Marjeti niže Ptuja. Sklical ga je deželni poslanec g. dr. Fr. Jurtela na Petrovo. Grom možnarjev in lepe zastave so vabile popoldne volilce v gostilno g. Tomaža Mikla, znanega rodoljuba. Ob 3. uri se začne zborovanje. Mnogoštevilni volilci izvolijo predsednikom g. Jan. Laha, domačega župana, ki dá besedo g. poslancu. Gosp. poslanec omeni najpoprej, da so v zadnjem zasedanju naši poslanci to dosegli, da smejo staviti samostojne predloge v odsekih in delželnem zboru. Toda drugače se skoro ničesar ne dá doseči, ker je sedanji volilni red tako krivičen. Le primerjajmo ptujski-rogaški okraj z Irdningom ali Muravo! Meščanske šole, ki stanejo deželo 48 tisoč gld., obe deželni gimnaziji, ki staneta 41 tisoč, graška višja realka, gospodarska šola v Grottenhofu ali vinorejska šola v Mariboru, nam Slovincem čisto nič ne koristijo. Zastonj se tudi izmetuje na leto okoli 150 tisoč za oskrbovalna sprejetišča in graški muzej. Tudi bolnišnice in hiralnice preveč deželo stanejo, istotako norišnica. Ko je g. poslanec dr. Jurtela svoje poročilo končal in je živahno odobravanje potihnilo, prebrali sta se naslednji dve resoluciji, ki sta se enoglasno in navdušeno vsprejeli. Resoluciji se glasita: I. Na shodu pri Sv. Marjeti niže Ptuja zbrani volilci odobravajo popolnoma izstop slovenskih poslancev iz deželnega zbora štajerskega, prepustajo novoizvoljenim poslancem, da po svoji izkušnji, oziraje se na potrebe volilcev in vedno uvaževajoč političen položaj, uravnajo svoje postopanje v bodoče in to gledé vstopa v deželni zbor. — II. Gospodu deželnemu poslancu dr. Fr. Jurteli izrekajo zbrani volilci javno priznanje in zahvalo za njegovo patrijotično delovanje v pretekli šestletni dobi. Gospod dosedanji poslanec naprošen je tudi za prihodnjo dobo prevzeti mandat. Ko še je g. poslanec pojasnil tri vprašanja nekega gospoda v popolno zadovoljnost vseh navzočih, sklenil se je shod s trikratnim „živio“ na svetlega cesarja. Nato pa se je začela zunaj pod velikansko lipo prosta zabava vrlih ptujskih in ormoških pevcev ter izvrstnih ptujskih čitalniških tamburašev. Veselili smo se po bratovsko, deset duhovnikov, mnogo odličnih Slovencev iz Ptuja in Ormoža, iz domače in sosednih far. Hvala g. Miklu za izbornu postrežbo.

(Bralno društvo pri sv. Jurju ob Ščavnici) priredi 2. avgusta t. l. veselico; istotako namerava dijaštvo Slovenskih gorici prirediti 6. septembra t. l. v Ljutomeru slavnost.

(Velikonedelja.) V sredo dne 1. julija t. l. udarila je strela med veliko nevihto v poslopje vdove Tereze Gašparič v Braclavcih pri Polenškaku ter je vse popolnoma upepeljeno. Zgorela je tudi vsa živina in ni bilo možno rešiti ničesar.

(Samomor.) Dne 5. t. m. v nedeljo po noči obesil se je Franc Škof, posestnik v Vičancih. Ubožcu se je zmešalo, ter je že dalje časa blodil o svojem gospodarstvu, ter hodil zmešan okoli.

(Pri zadnji volitvi) „Gasilnega društva“ občine Trgovišče in okolice velikonedeljske voljen bil je načelnikom gosp. Valentin Novak, posest. in obč. predstojnik v Trgovišču in njegovim namestnikom g. Ivan Tosaver, pos. tudi tam. Le vrlo naprej!

(Ni res.) Govorica, ki se je raznesla, da so se trije velikonedeljski fanti v Dravi potopili, je neresnična. — Bili so res v veliki nevarnosti, a se srečno rešili.

(Vedno deževje), preminjajoč se sijanjem solnca, vinskim trtam veliko škoduje in je upanje na obilo trgateg, kakor se je kazalo, skoro po vodi splavalo. Razun sliv nimamo skoro nika-kega sadja pričakovati. Jabolk in hrušek je celo malo. Črešenj je bilo precej in bodo v kratkem nehale. Hmelj se tukaj slabo kaže.

(Hum pri Ormožu.) Na predvečer sv. Cirila in Metoda goreli so tukaj ter v okolici zlasti na Pohorji in v Halozah kresi na slavo tema bla-govestnikoma.

(Bralno in gasilno društvo v Cezanjevcih pri Ljutomeru) priredita dne 19. julija ob 4. uri popoldne skupno veselico v gostilni gosp. Vrabla na Zgornjem Kamenščaku, s sledečim vspeškom: 1. Predavanje g. Cerjaka o trtoreji. 2. Petje. 3. Tamburanje. 4. Prosta zabava. K mnogobrojni udeležbi vabita odbor.

(Iz Malenedelje) se nam javlja, da se tam posestniki kaj pridno pečajo z nasadi amerikan-skih trt, katere posebno letos kaj bujno raste; več posestnikov je že svoje vinograde popolnoma z amerikanci posadilo. Tudi trtnice se kaj pridno gojijo, kar je hvalevredno, ker ne bode treba potem drugod za koreniki stikati, posebno sedaj, ko se je že v slovečem Moravskem vrhu na večih krajih trtna ušica prikazala in bo treba za par let na nove nasade resno misliti in se dela poprijeti, ako bomo hoteli piti „vince zlato“. Čuden zidni kamen, ima oštir in veleposestnik Ivan Bračič v Trnovcihvesi pri sv. Bolfenku v Slov. gor. kjer je zidni kamen sezložen iz samih kamenih polžev, kateri so nekaj zakameneli. Celi kamen je iz zakamenelih polžev in ko bi sezidal hišo iz samega tega kamena, lahko bi rekel tedaj, da ima polževo hišo ali hišo sezi-dano iz polžev. Kogar zanima, lahko ta čudni kamen pregleda na dvorišču pri g. Iv. Bračiču pred gostilno.

(V Malenedelji) imajo otroci oslovski kašel; umrl še sicer ni nobeden otrok, toda čuda, da ni šola zaprta.

(Na mariborsko gimnazijo) se sprejemajo učenci dne 15. julija t. l. od 9. do 12. ure do-poludne. Sprejemna skušnja pa bode ravno ta dan ob 2. uri popoldne.

(Nesreča na železnici.) Pri postaji Gösting blizu Gradca je vlak prevrgel voz, na katerem je bilo osem ljudi. Pet ljudi je ubitih, dva ne-varno ranjena, konji so pa nepoškodovani.

(Akad. tehn. društvo „Triglav“ v Gradcu) javlja, da je za čas letošnjih počitnic prevzel društveno upravitelstvo gosp. stud. iur. Slavko Krmavnar.

Druge slovenske novice.

(Deželni zbor kranjski) se je sešel dne 1. julija t. l. v posebno zasedanje. Deželni glavar se je spominjal najprej smrti nadvojvode Karola Ludovika, pripomnivši, da je deželni odbor v imenu dežele izrekel iskreno sožalje na izgubi, ki je zadela cesarsko hišo. Potem se je deželni glavar spominjal smrti posl. Kluna. V krepki starosti je moral ostaviti ta svet. V tolažbo mu je bilo, da mu je bil ob smrtni uri na strani stari prijatelj in brat Slovec Nabergoj, da je torej zadnje besede čul v slovenskem jeziku. Danes, ko se zadnjikrat zapiše ime Klun v za-pisnik, zabeleženo bodi tudi sožalje deželnega zbora. Potem so poročali razni poslanci o letnem

poročilu dež. odbora. Načelnikom finančnega od-seka je bil namesto pokojnega Kluna izvoljen posl. dr. Papež.

(Ljubljanska gimnazija) je letos dopolnila 300. leto svojega obstanka. Ustanovila se je kot jezuitski zavod. Letos je imela gimnazija 631 učencev, mej temi 515 Slovencev. Odličnjakov je 78, prvi red jih je pa dobilo 401, drugi 44, tretji 12, 92 učencev mora izpit ponavljati. Gim-nazija je imela 17 razrednih oddelkov in 27 učnih močij. Ko smo pregledali letno poročilo, smo se kar čudili, da smo na nemških oddelkih našli sinove nekaterih znanih narodnjakov. To je gotovo vse graje vredno. Ni dosti, če je kdo naroden v srci in besedah, biti mora tudi v dejanju!

(Novo društvo.) V Ljubljani se je osnovala zaveza hišnih posestnikov, trgovcev in samostoj-nih obrtnikov. Imela bode namen braniti koristij teh stanov. Brezplačno bode opravljala pravno in finančno posredovanje, in posredovanja glede služb, stanovanj, dela itd.

(Nemškonarodna pesem v Ljubljani.) Ta mesec obišče ministerski predsednik grof Badeni Ljubljano. Kranjski deželni predsednik baron Hein bi pri tej priliki rad pokazal, kako je že pomiril prebivalstvo in dosegel, da je v Ljubljani vse zadovoljno z vlado, se trudi, da bi slovenski in nemški pevci priredili grofu Badeniju pod-oknico. Ljubljanski nemški pevci so pa največ nemškonarodni in nikakor prav ne marajo ustreči želji predsednikov. Tudi to jih baje ni premak-nilo, da se je obljubila nemškemu filharmoničnemu društvu večja podpora. Šele pod tem pogojem so neki pripravljeni peti, da se jim dovoli peti kako nemškonarodno pesem. To je pa malo težko, kajti ušesa ljubljanskih Slovencev niso vajena petja taci pesmij. Zato je pač tudi v korist vlade, da se nemško petje opusti. V kazini Nemci pač lahko pojó, kakoršne pesmi hoté, a na ulici v slovenski Ljubljani pa ne gre peti izzivajočih pesmij.

(Robert Bauer — prijet.) Dunajskim dra-goceninarju Otonu Wildeju je pobegnil agent Robert Bauer in odnesel mu 380 prstanov. Mož je prišel v Ljubljano, kjer je bival kacij 10 dni. Predstavljal se je za tovarnarja Baumgartnerja iz Prage. Ljudje v Ljubljani natančno niso ve-deli, kaj se izdeluje v njegovi tovarni, le to se je govorilo, da je jako bogat in je tudi jako potratno živel. Pri dveh gospodičinah v Ljub-ljani se je ženil in radi tega precej denarja za-pravil. Policiji se je ona stvar začela sumna zdeti, posebno ker je izvedela, da je nekdo v zastavljalnici 63 prstanov zastavil po nekem postrežčeku. Povabil je policijski komisar z neko pretvezo na magistrat tega tovarnarja. Policija mu pa vendar ni mogla ničesar storiti, ker ga postrežček ni več izpoznal. Redarji so ga pa opazovali. To mu pa ni bilo všeč. Hitro je za-stavil uro z verižico in najel fijakarja in odpe-ljal se iz Ljubljane. Ker je v hotelu ostal dolžen, je imela policija povod ga zasledovati. Dva tajna policista ljubljanska sta se odpeljala po železnici v Kranj, ker se je izvedelo, da se je odpeljal proti Gorenjskem. V Kranju sta ga prijala. Od-peljala sta ga v Ljubljano, kjer je že priznal storjeno tatvino. Pri njem so našli še 58 prsta-nov, 322 jih je pa bil zastavil za 600 gld.

(Dr. Pernerstorfer) je sedaj na agitacij-skem potovanju za socialne demokrate. Minoli teden v petek je imel govor v Ljubljani. Prišlo ga je poslušat mnogo ljudi, a največ le iz ra-dovednosti. Mož zna dobro govoriti, a vendar na Slovenskem s svojimi agitacijami ne bode dosti opravil. Tla za mejnarodni socializem niso še ugodna, zlasti na Kranjskem ne. Tudi Per-nerstorfer ni pravi mož za agitacije na Sloven-skem. Ne-le, da nobenega slovenskega jezika ne zna, temveč Slovenci tudi ne bodo pozabili, da je tisti mož, ki je sprožil misel, da se osnuje nemški „Schulverein“. Seveda s časom se pa utegne tudi na Slovenskem socializem razširiti, ako bodo druge stranke držale roke križem.

(Strela) je minoli teden v sredo užgala kozolec posestnika Skubica na Pijavi Gorici blizu Ljubljane. Kozolec in sosedno gospodarsko po-slopje sta pogorela. — Ravno ta dan je ob ižan-ski cesti strela razklala več brzogavnih drog.

(Sneg v juliju.) Minoli teden je palo mnogo snega v kamniških planinah, pa tudi po drugih gorenjskih gorah. Zrak se je bil močno ohladil vsled deževja.

(Toča) je pobila v več vaseh okrog Kranja in naredila mnogo škode. Kmetovalci so tem huje zadeti, ker so že vlani imeli slabo letino.

(Voda zgubila v zemljo.) V občini Gorenji-vasi v litjskem okraji je dne 26. junija nakrat tamošnji neki potok napravil luknjo v zemljo in se je zgubila voda v podzemeljske votline. Odprtina je bila dva metra široka. Jedna žaga, šest mlinov in več vasij je za več ur zgubilo vodo. Po večurnem delu so ljudje odprtino za-mašili, da voda zopet teče po površini.

(Slovenščina pri železnicih.) Ne-le pri južni, temveč tudi pri drž. žel. se dovolj ne spo-štuje slovenščina. Nedavno sta se na dolenski že-leznici, ki je v upravi državne železnice, nasta-vila dva postajina načelnika, ki ne znata skoraj nič slovenski.

(Oblak se utrgal.) V noči mej 25. in 26. junijem t. l. se je bil oblak utrgal v Osilnici ob Kolpi. Ze z večernim mrakom se je začelo bli-skati in grmeti, ki je bilo vedno huje. Ob polu jedni uri po noči se je bil vtil tak dež, da je pesek in kamenje odneslo v dolino. Ljudje so klicali na pomoč, živina je plavajoč po hlevih rjavela. Voda je poškodovala pota, njive in trav-nike na debelo posula s peskom. Veliko škode je tudi po hišah, v katere je voda prodrla.

(Pogoreli sta) dve hiši dne 23. junija v Železnikih na Gorenjskem. Nevarnost je bila ve-lika, da se vneto druga z lesom krita poslopja.

(Vihar vrtinec.) Dne 26. t. m. je v Suhi Krajini na Dolenjskem bilo popolnoma mirno jutro. Okrog poldne se je začel prav na ozkem silen vrtinec, ter je kviško odnesel mnogo prahu, da je bilo videti, kakor bi se premikal kak ste-ber iz dima. Na vsem potu od Hinj do Šenpetra, koder je šla ta prikazen ni nobene hiše in tudi nobenega človeka in živine zadelo. Podrlo ali polomilo je pa več hrastov. Meter debel hrast je odlomilo in odneslo tri metre daleč od kraja, kjer je stal.

(Iz Idrije.) V soboto bil je izvoljen županom mesta idrijskega gosp. Dragotin Lapajne trg. in posestnik. Dne 5. t. m. preminol je c. kr. rud-niški nadsvetnik in vodja uradniške direkcije Adolf Plaminek. Pokojnik ni bil prijatelj rudar-jem. Na vse kripke se je trudil, da bi pripravil rudarje ob žito, ki ga dobivajo polovico ceneje kakor navadno stane.

(Oče sina zaklal.) Anton Žagar v Godoviču na Notranjskem ni hotel izročiti posestva svo-jemu sinu, ki bi se bil rad ženil. To je sina je-zilo in je te dni napal očeta s stolom. Oče se je branil z nožem in zaklal sina v treh.

(Pivka) je vsled vednega deževja prišla iz svojih podzemeljskih votlin. Poplavila je seno-žeti in njive. Samo v šempeterski županiji je napravila nad 9000 gld. škode. Davki se bodo kmetom odpisali, a krme pa le ne bodo imeli.

(Hudo nevihto) so imeli dne 1. julija t. l. po Vipavskem in na Krasu. Treskalo in grmelo je povsod. Bil je tudi naliv, po nekaterih krajih je pa šla toča. Toča baš posebne škode ni na-pravila, pač pa je voda odnesla mnogo pokoše-nega sena. V Vipavi imeli so dne 2. julija po-vodenj.

(Celovski pevci) pojdejo v avgustu v Stutt-gart. Vodil jih bode veliki Nemec, urednik in državni poslanec Dobernigg.

(Celovski župan) je bil nedavno v Berlinu. Kakor poroča sam župan v nekem pismu, ga je berlinski župan kaj prijazno pozdravil kot žu-pana najjužnejšega nemškega mesta. Kaj pač poreko nemški Celjani, ko je berlinski župan Celovec proglasil za najjužnejše nemško mesto. Morda Celjani pošljejo berlinskemu županu kak pouk v zemljepisju.

(Odlikovanje po smrti.) Tržaške sodnije predsednik Peck, ki je te dni umrl, je bil malo poprej prosil za upokojenje. Par dni po njegovi smrti je dunajski uradni list objavil, da se je dovolilo upokojenje in da mu je cesar tem po-vodom podelil veliki križ Franca Josipa reda.

(Nov predsednik tržaškemu nadsodišču) dr. Eduard Kindinger je trd Nemec. Pravosod-nemu ministru se ne zdi potrebno, da bi višji

uradniki v deželah, v katerih je večina prebivalstva slovanska, tudi slovanščino znali.

(Shod „Edinosti“ razpuščen.) V nedeljo dne 5. junija t. l. je imelo društvo „Edinost“ v Trstu občni zbor. Poslanec Spinčič je v ostrih besedah grajal sedanji vladajoči sistem na Primorskem. Italijani se zanašajo na pomoč nekaterih gospodov v Trstu in so vsled tega toli predrzni, da hočejo pri bodočih državnozbornih volitvah odtrgati Slovanom v Istri tista dva mandata, katera sedaj imajo. V Trstu so pa izdali Italijani geslo, da se vsekako morajo iz mestnega zbora pri novih mestnih volitvah iziniti slovenski zastopniki. V ta namen imajo nabranih že 70.000 gl. Ko je poslanec Spinčič imenoval nekatere gospode na Primorskem izdajalce krone, je vladni zastopnik zbor razpustil. Vladni zastopnik je zahteval, naj poslanec s svojim podpisom potrdi, da je izustil omenjeno obdolžitev, kar je Spinčič storil s pristavkom, naj se obdolžitev njegova sporoči na Najvišje mesto.

Druge avstrijske novice.

(Volitve za državni zbor.) Politične oblasti so že dobile povelje, da naj sestavijo sezname volilcev za nove državnozbornske volitve. Največjo težavo napravlja sestava seznama volilcev za novi občni volilni razred. Tu je treba vse seznane volilcev na novo sestaviti. Stvar je tem težja, ker se zahteva, da mora vsakdo že šest mesecev pred razpisom volitve bivati v dotičnem kraju. Izvedeti se torej mora, če je kdo splošil že 24 let in kdaj je prišel v dotični kraj. Posebno je to težavno v krajih, koder je mnogo tovarniških in rudniških delavcev, ki se često premeščujejo iz kraja v kraj. Govori se, da misli vlada še jeseni razpustiti državni zbor, ako bi se prepričala, da za obnovenje avstro-ogerske pogodbe v sedanji zbornici ne dobi večine. Drugače bodo pa volitve spomladi, kajti v februarju poteče šest let, kar so bile zadnje volitve. Razne stranke se tudi že krepko pripravljajo za volitve, ki utegnejo prinesiti marsikako spremembo v politiki.

(Nemški liberalci) povsod čutijo, da jim bije smrtna ura. Zato so jeli sklicevati shode zaupnih mož, kateri shodi jim pa ničesar pomagali ne bodo. Dolenjeavstrijski liberalci so imeli tak shod na Dunaji. Predsedoval mu je liberalni župan dunajskega Novega mesta Haberl. Na shodu se je posebno zabavljalo proti krščanskosocialni stranki in soglašalo, da se mora osnovati nova stranka pod nemškonomarodnem in naprednim praporom. Sklenila se je posebna resolucija, kakor na shodu v Pragi. Pomenljivo je pa, da že prvi nemškoliberalni listi na Dunaju več ne upajo, da bi shodi liberalni stranki kaj pomagali.

(Imenovanje nekaterih trgov in ulic v Zagrebu.) Madjaronski mestni zastop v Zagrebu namerava nekatere trge in ulice imenovati po nekaterih madjarskih in madjaronskih veljakah. Tako dobi Zagreb Hedervaryjev trg, Barošovo ulico itd. Tudi je mestni zastop zagrebški čestital k tisočletnici madjarske države. Vidi se, da v Zagrebu odločujejo ljudje, ki nimajo niti smisla za narodno čast.

(Madjarska razstava in Hrvati.) Vladni pristaši na Hrvatskem z veliko marljivostjo iščejo ljudij, ki bi hoteli iti v Budimpešto gledat razstavo na deželne stroške. Odpeljalo se je zares iz Hrvatske že natlačenih 9 vlakov. Madjari so pa veseli, da se Hrvatje toli zanimajo za njih napredek.

(Madjarska liturgija.) Nekateri ogerski župniki, največ grškokatoliškega obreda se že več let potegujejo za to, da se uvede madjarska liturgija, to je raba madjarščine pri maši. Te dni je bila došla posebna deputacija v Budimpešto, da je ministerskemu predsedniku predložila svoje težnje. Bila je tudi pri predsedniku zbornice poslancev Szilagyju in pri knezu primasu, ki jih je opozoril, da ima o tem razsoditi papež. Mi ne verujemo, da bi Madjari dosegli kar žele, ker bi stvar imela velike posledice. Če se dovoli Madjarom narodna liturgija, začela bi se tudi drugod agitacija za narodno liturgijo. Kar bi se Madjarom dovolilo, bi se tudi drugim narodom odreči ne moglo. Pač pa ni izključeno, da

se nekaj madjarskih žup odtrga zaradi tega od katoliške cerkve in osnuje posebno versko družbo z madjarsko liturgijo. Madjari, če se lotijo kake stvari, z lepa ne odjenajo. Madjarskim mogotcem tako ni nič posebno po volji, da ima papež, ki ni ogerski podanik, kaj govoriti v cerkvenih stvareh na Ogorskem.

Ogled po širnem svetu.

(Srbija in Avstrija.) Duh, ki veje v Srbiji, Avstriji ni nič prijazen. To se posebno vidi iz pogovora srbskega ministerskega predsednika Novakovića, z dopisnikom nekega francoskega lista. Minister je rekel, da Srbija se mora vsekako držati Rusije. V Rusijo jo vleče slovansko čustvo in Rusija ni nikdar škodovala Srbiji. Že 1868. leta je knez Mihael želel, da se zjedinijo balkanske države in stopijo v krog ruskega carstva. Knez ni doživel uresničenja teh nad, a sedaj Srbija lahko prime pretrgano nit Ruske, ki se je na bojiščih mesarila za Srbsko. Avstroogerska pa ni opravičila nad, katere so v njo stavili Srbi. Celo škodovala je večkrat Srbiji. Tako je lani Srbija trpela na izvažanju prašičev 9 milijonov gl. škode. Ker vse v Avstriji napada srbsko dostojanstvo, niso Srbi več mogli obdržati zaupanja v to državo. — Iz vsega tega pogovora je vidno, da v Srbiji celo tisti, ki so bili največji prijatelji Avstrije, zgubljajo simpatijo do naše države. Tega so pa največ krivi Madjari.

(Prihod črnogorskega kneza) v Belgrad je bil velicega pomena. Sklenila se je baje mej Srbijo in Črnogoro zveza, ki ni naperjena samo proti Turčiji, temveč tudi proti Avstriji. Z vojno pač ne bode Srbija in Črnogora napali Avstrije, ali utegneta jej vendar mnogo škodovati na jugu. Srbija in Črnogora bode skušali še druge balkanske države pridobiti na svojo stran. Sredi meseca septembra pojdeti srbski kralj in črnogorski knez v Sofijo obiskat bolgarskega kneza, kjer bode skušala skleniti zvezo z Bolgarijo. Bolgarija ni prijazna Avstriji in bi jo zatorej bilo lahko pridobiti za tako zvezo, če bode le o makedonskem vprašanju se mogli sporazumeti. Zveza mej Srbijo, Bolgarijo in Črnogoro bi pa že bila moč, s katero bi se pa že moralo računati, kadar pride do rešenja orijentskega vprašanja, to je do dobivke Turčije.

(Zveza mej Bolgarijo, Črnogoro in Srbijo) je baje že zagotovljena. Ta zveza bode pod pokroviteljstvom Rusije. Pismena pogodba se podpisuje v Sredcu, kadar se tam zbero slovanski vladarji. Ta zveza bode največ naperjena proti Avstriji v narodnogospodarskem oziru. Če bode trajna, je pa mnogo odvisno od tega, če se ohrani mir v Makedoniji. Ko bi se začela v Makedoniji ustaja, bi najbrž nastal mej Srbijo in Bolgarijo resen razpor zaradi Makedonije. Nam se ne zdi verjetno, da bi se v zvezni pogodbi, ki se podpisuje, že popolnoma točno dognalo, kateri kraji naj se prikllope Srbiji, kateri Bolgariji, kadar se zruši v Makedoniji turška oblast. Srbi bi radi dobili pot do Egejskega morja, kar pa jim Bolgari nikdar ne privolijo.

(Veronauk v italijanskih ljudskih šolah.) V jedni zadnjih sej italijanske zbornice poslancev je predlagalo sedemnajst poslancev, naj se izvede zakon, ki veleval, da je veronauk po vseh ljudskih šolah obvezen predmet. Sedaj se veronauk le ondu v šolah uči, kjer to zahteva občina. Mnogo poslancev je ugovarjalo temu predlogu. Nekateri so hoteli da se veronauk odstrani iz vseh ljudskih šol, drugi so zopet bili zato, da vse ostane pri starem. Učni minister je le poslušal razpravo, a sam ni rekel ni črno, ni belo.

(Volitve v Belgiji.) V nedeljo so imeli v Belgiji volitve za zbornico poslancev. Socijalni demokratje so pridobili toliko mandatov, da je ondu konservativna vlada odvisna le od tega, če bodo pri ožjih volitvah liberalci podpirali konservativne kandidate. To se bode najbrž zgodilo, ker belgijski konservativci in liberalci se glede gospodarske politike močno strinjajo. Vsekako bode pa za vlado le malo težko stališče, ko bode videla, da ima večino naroda proti sebi in je zmagala le vsled tega, ker premožnejši stanovi imajo pri volitvi po več glasov. Trajno se pa socijalistična večina ne bode dala zabraniti.

(Preganjanje Armencev.) Te dni je turška vlada izdala ukaz, da se vsaj v kratkem usmrtilo vsi Armenci, kateri so v zadnjih nemirih koga umorili. Pet Armencev so v Carigradu že usmrtili. S tem hočejo turki postrašiti Armence. Mogoče je pa, da Turčija s tem doseže ravno nasproten uspeh in se Armenci še spuntajo. Jeza Armencev je posebno zaradi tega velika, ker se nikdar ne prigodi, da bi se usmrtil turek, ki ubije kristjana, navadno pa kristjan, ako ubije turka. Ker turška sodišča niso nepristranska, se celo mnogo kristjanov po nedolžnem usmrti.

(Mohamedanski kongres.) Mnogi turški, arabski in indijski mohamedanci so sprožili misel, da bi se sešel mohamedanski kongres. Namen kongresu bi bil, poživiti mohamedanstvo, ki semtertja že propada in mohamedanske nauke nekoliko prigoditi duhu časa. Držati se šeg iz prejšnjih stoletij se tudi mohamedanci ne marajo. Tako sedaj že premožni mohamedanci dajo poučevati devotke raznih znanstev, dočim konservativnejši turki trdijo, da za ženske ni znanost. Zato se bode shod tudi posvetoval o ženskem vprašanju. Sedaj iščejo mesto, kjer bi mogli svobodno zborovati. V Turčiji svobodno zborovanje ni mogoče, ker bi sultan utegnil sumiti, da se mu misli kaj kratiti kalifska oblast. Zato se nasvetujeta Tanger v Monaku in Kajira v Egiptu, za tako zborovanje.

(Ustaja na Kreti) se vedno bolj razširja. Imenovanje kristjanskega guvernerja Berovića ni imelo zaželjenega vpliva. Kristjanski vstaši so tačas že osnovali začasno vlado in proglasili zjedinenje z Grško. Zastopniki velevlavstij pritiskajo na grško vlado, da bi vplivala na Krečane, da se zadovoljijo s tem, kar je turška vlada jim pripravljena odjenjati. Če bode grška posredovala, je dvomljivo. Sicer se pa sodi, da velevlavst niso tako jedine, kakor se kažejo, temveč katera skrivaj podpira Krečane in jih nagovarja k ustaji.

Dopisi.

Slavno uredništvo „Domovine!“

Z ozirom na § 19. tisk. zak. prosim Vas, da sprejmete z ozirom na dopis iz Griž v 18 št. Vašega lista, naslednji popravek:

Ni res, da jaz hrepenim po županskem stolu „bolj kakor po nesih“, res je pa, da je pri poslednji volitvi grižki kaplan gospod Vulčnik javno proti meni agitiral, kar lahko s pričami dokažem.

Res je, da je še ostalo nekaj dolga pri graški hranilnici, res je pa tudi, da sem o svojem času v občinskem odboru predlagal, naj bi se ves dolg naenkrat poplačal na kar je občinski odbor sklenil, naj se dolg tudi za naprej v obrokih plačuje. — Res je, da je pri zidanju kaplanije in mežnarje ostalo 200 gl. dolga, res je pa tudi, da se dotični dolg zato ni mogel plačati, ker gosp. Janežič, kateri je bil prevzel zgradbo, še dosedaj ni dal računa, koliko stane pritličje katere sliži k občini in prvo nadstropje, koje je farna last in se torej ni vedelo, ali je dolžna občina ali fara.

Ni res, da sem plačeval globe iz občinske blagajne, res je pa, da sem plačeval globe iz svojega, katere so šle v občinsko blagajno.

Ni res, da sem kedaj reveže podil od svoje hiše, res je pa, da sem vedno rad pomagal komu in kolikor sem mogel.

Ni res, da bi bila prišla dotična cesta po moji krivdi v občinsko last. Res je, da je spadala cesta k občini vže tri leta pred mojim nastopom, kar je najvišje sodišče na Dunaju samo potrdilo. Griže pri Žalci, dne 12. junija 1896. leta.

Franc Dolinar,
posestnik in občinski odbornik.

Iz Velikenedelje. (Obletnica.) V nedeljo dne 28. pr. m. praznovalo je „Gasilno društvo trgovsko in okolice velikenedeljske“ svojo obletnico. Prijazna trgovska vas dobila je vže prejšni dan praznično obleko in pokanje topičev naznanjalo je o pomembni slavnosti, ki se je drugi dan vršila.

Krasne narodne trobojnice visele so raz postavljenih majev in slavolokov. Ko smo vstopili v vas, blestel nam je nasproti slovenskih gasilnih društev krasen pozdrav: „Pomozi Bogi!“

Pri vstopu v vrt gosp. Vrablja, ki ga je vele-dušno za ta dan prepustil društvu, čitali smo napis: „Dobro došli na slovenskih tleh starodav-nega Trgovišča!“

Že prejšnje dni je deževalo in v soboto je bilo kakor iz škafe in s skrbjo ozirali so se gasilci na neprestano se množenje deževja. Toda v ne-deljo zaskrbel je krasen dan, da si lepšega nisi mogel želeči; prav, kakor je rekel nek narodnjak: Da Bog v svoji pravičnosti veselja, ki bi ga imeli zapeljani mihovski „nemškutarji“ in „fajerberi“ s tem, ako bi neugodno vreme našo slavnost pokazilo, ni mogel dopustiti, in katerim se je neki celo strogo prepovedalo udeležiti se naše slavnosti, kakor da bi gasilnih društev na-men bil politikovati in delati razpor ter ne po-moči svojemu bližnjemu, gotovo žalosten dokaz fanatične mržnje, ki je zavlada pri naših mi-hovskih, žolibog zaslepljenih sosedih, proti vsemu, kar je slovensko. Mi bi rekli odstranite moža, ki je sovražnik vam in nam od vašega društva, za kar je dovolj dokazov in sloga je tu.

Tembolj nas je razveselilo lepo število vrlih srediških gasilcev s svojim načelnikom gospod Klemenčičem na čelu. Opazili smo med udelež-niki tudi lepo število narodne inteligencije, oso-bito Ormožanci udeležili so se polnoštevilo. Počastil nas je celo gosp. Mato Irgolič iz Zagreba. Ko je proizvajalo društvo svoje vaje bilo je gotovo že nad 900 udeležencev, pač najboljši dokaz o narodni zavednosti našega slovenskega kmeta. Gasilne vaje izpale so tako izvrstno, da si tega nihče pri tako mlademu društvu nadejal ni, in se je vsak čudil izvežbanosti vrlih gasilcev, osobito ako se pomisli, da večina nikdar ni nosila cesar-ske suknje. Najboljše zvršili so svojo nalogo ple-zalci, in je bil v trenutju vsak na svojem mestu in obča sodba je, da društvo v vsakem oziru ustreza svojemu namenu.

Za tem sledilo je petje, kojega proizvajali so zelo izborno gđ. učiteljice velikonedeljske pod vodstvom g. Ebrla, ter ormoški gosp. pevci pod vodstvom g. Šabeca, ter s tem k dobremu uspehu veselice mnogo pripomagali, za kar jim bodi izrečena pristrčna zahvala. Po tem sledila je tombola z lepimi dobitki. Omenjati moram tudi gosp. govornikov, ki so navduševali zavedno občinstvo k nadaljni vstrajnosti.

Najprej stopil je na oder g. Šabec ter v krasnem govoru navduševal navzoče občinstvo in vrle gasilce; da naj delujejo i v bodoče na korist bližnjega, v obrambo našega imetja, kakor tudi naših narodnih svetinj, na kar mu je sle-dilo burno odobravanje. Za njim povdarjal je g. Kolarič gasilec iz Središča, izborni pomen in važnost gasilstva v obče ter predloževal njegov vzhvižen namen in nalogo koristiti svojemu bliž-njemu in s tem človeštvo v vsakem odnošaji. Govorili so nadalje izmed drugih še gosp. Mato Irgolič iz Zagreba, g. dr. Geršak in g. Vekoslav Krajnc iz Ormoža, kateri je rotli ljudstvo, da naj ostane verno, ter zvesto svoji veri in svoji na-rodnosti, ter da naj se spominja, da to zemljo kojo so posedovali naši slovenski pradedi, mo-ramo zapustiti nepotujčeno in verno tudi našim potomcem ter da naj nikdar ni za las ne od-stopi od svojih pravic, na kar mu je ljudstvo burno pritrjevalo. Med veselico razveselil nas je tudi sledeči brzojav; Maribor, Bog blagoslovi, ohrani in pomnoži vaše nadepoljno društvo! Bog živi vse zbrane, zavedne in verne Slovence. Horvat, Poplatnik, bogoslovca.

Po dovršenem vsposredu slečila je prosta zabava, katere se je skoro vse občinstvo udele-žilo, in ni čuda ako se je še proti jutru, ko je zasvirala godba vzdignil tu in tam kak parček, ter se zavrtel po trati z večjim zadovoljstvom, kakor čestokrat po gladkem plesišču.

Mnogo se je trudil dosednji načelnik gosp. Bratoša, da je društvo tako dobro izvežbano, kakor tudi g. vodji oddelkov in si lahko štejejo v čast, da so društvo v enem letu tako dobro izvežbali in svojo nalogo dovršili. Upamo tudi, da bode novo načelnštvo z istim navdušenjem in požrtvovalnostjo delovalo, ob enem pa se na-dejamo da bodo tudi prejšnji gosp. funkcionarji z istim navdušenjem podpirali društvo kot do-slej, ko so bili oni na čelu, spominjajoč se gesla: „V slogi je moč!“ — Obči glas je, take slav-nosti narodno Trgovišče še ni doživelo in je ne bo.

Maribor, 5. julija 1896. (Dokaz nemške kulture.) Pravo zbirališče pivcev, ne pevcev, bilo je v Mariboru 28. in 29. rožnika t. l., ko je odnotni pevski zbor obhajal svojo petdesetletnico. Ako-ravno so se mariborski pragermani o priliki slo-venskega koncerta na vse kripnje repenčili ter se zvijali kakor belouška, ko požira trebušno žabo, se ne bi brigali za tako veselico, da bi le ne prekoračili skrajnih mej dostojnosti in zmer-nosti, a bilo je vse nasprotno.

Svoje prusko mišljenje so kaj dobro poka-zali pri slavlolu na glavnem trgu, kjer je bilo vse polno frankfurteric, nad avstrijskim orlom, okolo kterega so bile razne majhne zastave, bila je pa veliko večja frankfurterica. Pomenljivo in značilno!

Brezmejno veselje, divja razposajenost po-lastila se je slavnih tevtonskih potomcev v ne-deljo, ko so se pomikali v gostih tolpah proti stolni cerkvi ter srečevali od sv. maše gredoče č. gg. duhovnike in bogoslovce.

V hrastovo perje popolnoma zaviti, kakor hrošči, a tudi dovolj „kebrasti“, glede barv pre-pasnih trakov podobni žoltim „ujcem“ v gnojnici, švedrali so po ulici sem in tja, kakor stara krava ter divje začeli kričati „haj!“ in „hajlo!“ Bil je strašansko, huronsko „gehaj!“ Bele srajce so je menda tako razburile, kakor rudeča cunj purana, zakaj prej so bili popolnoma tihi, tudi se je oglašala slaba vest, spomin na sv. mašo, za katero se oni ne zmenijo. Najbolje so oni po-kazali svojo vero in svojo znano nemško oliko, svojo barbarsko zagrizenost in nestrpnost Mari-borčani in nekteri Gradčani, ki so se živinsko drli „pereant“, t. j. da bi poginili duhovniki in bogoslovci. Res, častna, brezverska, brez dvojbe jako prosvetena drhal! Nekterim je bilo to po-četje le presurovo, skušali so s svojim „gehaj-lom“ oni „pereant“ preupiti, a se jim ni posre-čilo. Najbrž so hoteli tudi napraviti „Barden-gesang“ ter iz vrišča spoznati izid boja. „Vsaj niso šli v boj“, rekel bo kdo. Kajpada! Črno na belem je kazalo boj, zakaj Celjani so imeli na kolu desko z napisom: „Wiedereroberung Cillis“ Hudirja, kedaj mislijo Celje oropati? Ne vem, a najboljše je pač sedaj ropajo nemčurji s svojim gospodarstvom. Šine mi misel v glavo: Celjani so tički, kajpa, ako nameravajo Slovincem Celje ukrasti?! Mogoče, ker so imeli zraven gostilni-čarjev, gimnazijskih profesorjev in učiteljev tudi take ljudi — naj jih le imajo — ki so radi svojih dolgih, urnih prstov že več mesecev pi-hali kašo.

Gospod urednik, ne da bi vas preveč strah bilo, da bi se vam roka tresla ter ne bi mogli napisati nam drage „Domovine!“ Nič se ne bojte! Vaše tiskarne, slovenske gimnazije, krasnega, tako silno potrebnega narodnega doma ni tako lahko ukrasti in v žep djati, kakor papirnate desetake!

Kdor ne pozna „nemških“ Celjanov, mislil bi tukaj v nedeljo jutraj, da so sami „mirni možje“ kakor njihov prijatelj v Škofji vasi. Res čudno, da ni nobeden Celjan kričal „hajlo“, menda so preveč „tuhtali“, kakšno bo tisto oro-pane Celja. Morebiti ste pa Vi, g. urednik neko-liko olike naučili celjske Miheljne, ker so mi v Celji nekteri pošteni Nemci pravili, da hodijo rajši k Vam kupovat, ker ste neki Vi in Vaši pomočniki bolj olikani, kakor Vaši nasprotniki. V pondeljek so bili Vaši znanci že bolj živi ter se že naučili „hajlo“, „kebrasti“ so bili tudi do-voľ, posebno gospodek iz Velenja, ki je še pred tremi leti trgal hlače po celjski gimnaziji. Si-ro-mačetu so se kar sline pocejale, tako se je na-srkal ječmenovega soka, menda bi še cepnil iz voza na tla, da bi ne pazil nanj nekoliko sta-rejši „kofetar“, v kojega kavarni je prepovedana vsaka slovenska beseda. Meni bi se tam nekoč kmalu slaba godila, ker me je hotelo neko člo-veče, ki strže in meša mišico v neki lekarni, nemške kulture učiti, vendar se mu ni njegova metoda varna zdela.

Te noči ni bilo miru v Mariboru, divjali so in kričali kakor Suaheli, tudi sedaj, v torek po ednajsti uri po noči, derejo se še zadnji paberki, čuvaji je pa gledajo.

Še nekaj sem opazil! Nekaterniki nosili so na hrbtu kakor občinski čredniki velikanske rogove, gotovo največjih volov in bikov; škoda,

da ni Bog radi njih tudi oslom ustvaril rogov, to bi bilo hajlanje in riganje, in morebiti bi v svo-jem veselju še meni, oznanjevalcu njihove kul-ture, poklonili šopek modric, kakor so to storili nekemu slovenskemu fantu, ki tako rad po ulici kaže svoje temeljito znanje ljubljanske nemščine. Kdor prezira pri občevanji svojo materino govo-rico, res zasluži „hajlo!“

Razne stvari.

(Umor in maščevanje.) V Srillu na Oger-skem je v noči od 29. na 30. m. m. neki mlinar-ski pomočnik umoril gostilničarja Adlerja s se-kiro. Potem je umoril še gostilničarjevo ženo, sina in hčer. Pri sodišču je zločinec pripovedal, da je umoril gostilničarja iz maščevanja, ker je hranil gostilničar njegovo obleko, dokler ne plača 5 gld. dolga.

(Orožarna pogorela.) V Meku je pogorela orožarna. Ker je bilo v njej mnogo unetljivih stvari, je orožarna razneslo.

(Velika resreča v rudniku.) V Pittonu v Ameriki se je v nekem rudniku podsulo nad 100 delavcev. Nekateri je ubilo, drugi so se zadušili. **(Kmetstva vstaja na Ogerskem.)** V Medi-kaki na Ogerskem je občinski urad odredil ure-jenje občinskih pašnikov. To je pa kmete tako razkačilo, da so s kosami oboroženi napali ob-činski urad. Žandarji so puntajoče se kmete raz-ganjali in štiri ustrelili in sedemnajst pa ranili. Red je pa napravilo 100 vojakov, ki so se od-poslali v to občino.

(Arton obsojen.) V Parizu so obsodili v šestletno ječo znanega sleparja Artona zaradi sleparij pri dinamitni družbi. Zaradi podkupo-vanja poslancev v panamski zadevi ga pa niso tožili.

(Bogata nevesta.) Jera Vanderbild, hči ameriškega milijonarja se je sedaj poročila z Angležem Henrikom P. Whitneyem. Nvesta je šele 20 let stara in bode imela kacij 100 mili-jonov goldinarjev dote.

(Obsojen milijonar.) Milijonarja Leopolda Ujhelyija obsodili so v Szegedinu v dveletno ječo zaradi tega, ker je zapeljeval priče k krivemu pričevanju.

(Zdravnik oropan.) Mestnega zdravnika dr. Schwarza v Budimpešti so te dni poklicali k nekemu bolniku. Ko je prišel v dotično sta-novanje, kjer je imel biti bolnik, ni našel bol-nika, temveč dva moža sta ga zgrabila in mu vzela uro. Hotela sta ga umoriti, a je njima ušel. Stvar je naznanil takoj nekemu policijstu. V tem mimo prišla vojaška straža je šla takoj v do-tično hišo in napadovalca prijela.

Koledar.

Sobota (11.) Pij I. papež; Veronika devica. — Nedelja (12.) 7. pobink. Mohor in Fortunat, m.; Henrik. — Ponedeljek (13.) Marjeta, dev. in muč.; Anaklet, pa-pež. Torek (14.) Bonaventura, škof, uč.; Kamil. — Sreda (15.) Henrik I., cesar; Vladimir, kralj. — Četrtek (16.) Marija škapulirska. Petek (17.) Aleš, spozn.; Marcelina devica. Mlad dne 10. ob 8. uri 40 minut zvečer.

Sejmi.

Dne 13. julija v Ločah, Rogatcu, Šoštanju in na Planini. Dne 15. julija v Dobovi in na Zdolah. Dne 16. julija v Dobjem. Dne 17. julija pri Sv. Filipu v Veračah in na Muti.

Loterijske številke.

Trst 4. julija 1896:	5, 54, 9, 2, 27
Linc „	61, 21, 13, 31, 17

Vabilo

k občnemu zboru „Celjskega So-kola“, kteri se vrši dne 18. julija 1896 v prostorih celjske čitalnice ob 8. uri zvečer.

Vspored:

1.) Dopolnilna volitev v odbor „Celjskega Sokola“. 2.) Posebni nasveti.

Na zdar!

Odbor.

Brzojavni naslov: Nasko, Celje.

Viktor Nasko

mizarski mojster

v Celji

Gospodske ulice

(Herrengasse) šte. 24.

Priporoča svojo veliko zalogo lesenih in kovinskih mrljskih rakev ali krst. (147) 25—1

Po nizki ceni.

Otročja obleka od 1.50—7 gld.

Prva in največja spodnjestajerska
zaloga oblek

JOSIP HOČEVAR-ja

v Celji, Graška cesta (Grazerstr.) 19
priporoča svojo veliko zalogo
nepremočljivih plaščev = havelok
raznih barv in velikosti.

Oblek za gospode, dečke in otroke
vsake velikosti in kroja, po le mogoče
— nizki ceni.

Velik izbor vseh drugih delov obleke.

Obleko za gospode po meri naredim
v teku treh dni iz najbolj priznanega an-
gleškega, francoskega in brnskega blaga, ka-
terega slednjega imam vedno uzorce v za-
logi po najnovejšem modnem kroju solidno
in po nizki ceni.

Na željo pošiljam uzorce franco. Stor-
jene obleke, če se ne dopadejo rad brez ugo-
vora zamenim. (49) 43—1

Plašči = havelok od 7—14 gld.

Kmetijske stroje:

sadne in grozdne mline, stiskalnice s trajno
delujočim dvojnimi in pritiskom vravnajočim
tlačilom, slamoreznice, ročne mline za žito
(s kameni), gpele, travniške brane itd. po-
pravlja, izdeluje in iz zaloge

— po najnižjih cenah —
prodaja trdka:

Pehani, Lorber & dr.

tovarna strojev in livarna v Žalcu pri Celju.

Dalje prevzame v izvršbo vse v strojno
in livarsko stroko spadajoča dela, posebno
za žage in mline, za hmelne sušilnice itd.,
prodaja razne stvari lastnega proizvoda iz
zajamčeno najboljše železa, ka-
kor: vlitte kotle, stopničaste in navadne
rošče, razne plošče, možnarje, železne ograje,
uteže za ure itd. itd.

Vsi izdelki so solidno izvršeni, po-
strežba je točna in najprijaznejša, a cene
nižje kot povsod drugod. (142)

Za vsak stroj in vsako delo se jamči.

Milan Hočevnar
trgovina špecerijskega blaga
v Celji, Glavni trg št. 10
nasproti farne cerkve

Priporoča
častiti duhovščini in slavnemu
občinstvu svoje blago, zagotav-
ljajoč dobre in cene postrežbe.

Dragi bralci „Domovine“!

Anton P. Kolenc
trgovec v Celji

kupuje vsakovrstno sadje, kakor: češnje, ma-
relce, breskve, hruške, jabolka, divji in pravi
kostonjiti; deželne pridelke, n. pr.: kumna, fižol,
bučna zrna, maline, belice (Preiselbeer), ko-
noplje, malinsko štupo, suhe gobe drobno na-
rezane. Želod, knoper, i. t. d. cvetje in rastline:
lipovo cvetje, bezgovo cvetje, bezgovo gobo,
tisoč rože, kamilce, drobno na štiri ogle na-
pezano mlado hrastovo skorjo, i. t. d. vse lepo
spravljeno in posušeno plača po najdražjih
cenah. (135) 52—3

Anton P. Kolenc
trgovec v Celji

„Pri dobrem pastirju“!

(34) 25—20 Ozira vreden zaslužek
posebne vrste in dolgotrajnosti ponudi se v vsaki fari
razumljivim, krepostnim in spoštovanim osebam. — Pis-
mena vprašanja pod „9.132“, Gradec, poste restante.

VSI STROJI ZA POLJEDELSTVO!

po najnižje cene pod najugodnejšimi pogoji pošilja pod jamstvom in na poskušajo

IG. BELLER, DUNAJ
Nagato ul. 132 str. 1. obz. 1. v slovenski
in nemški jeziki na kakor koli takoj pošilja
vprašanja se žili

Gostilno na Bledu (Gorenjsko)

z novo opravljenimi sobami, dobrimi jedili, izvrstnim
„dolenjem“ in „istrijancem“ s Koslerjevim marcni-
pivom, priporoča

Jakob Peternel,
posestnik.

(139) 3—2

Mežnarska in orgljarska služba
(138) 3—2 se takoj odda
Prednost imajo samci.
Cerkveno predstojništvo Brezno (Fresen.)

Dražbeni razglas.

Dne 16. julija t. l. zjutraj ob 8. uri oddala se bodo
stavbena dela šolskega poslopja v Podgorji, oziroma
prezidanje in razširjenje tega poslopja dražbenim potom.

Delo se bode oddalo le po strokah posameznim
postavno poklicanim obrtnikom in je proračuneno: Zi-
darsko delo 1997 gl. 93 kr., tesarsko delo 1011 gl. 16 kr.,
mizarsko delo, železne peči, vrata na dimnik i. t. d. 1938
gl. 89 kr., lončarsko delo 210 gl., kleparsko delo
95 gl. 70 kr., slikarsko delo 42 gl.

Dražbeni pogoji in stavbeni načrt ogleda se lahko
vsak čas v pisarni krajnega šolskega sveta Zabukovje
(v Prevalju).

Varščine vložiti je 5%. Dražba bode na lici mesta
v Podgorji (v Bizelju).

Krajni šolski svet Zabukovje, dne 1. julija 1896.
(137) 2—2 **Lipovšek.**

Kathreiner-
KNEIPPOVA SLADNA KAVA

je kot
primes k bobovi kavi
edino zdrava
kavina pijača.

Debi se povsod, pol kile na 25 kr.

Svarilo! Zaradi ničrednih po-
narejenih izdelkov je treba pasiti
na izvirne savoje s imenom:
Kathreiner

Zobozdravniško naznanilo.

Dr. J. Riehl
ordinira vsaki dan za zobobolne
od 8.—12. ure dopoldne in od 2.—5.
popoldne (18) 12—7
v lastni hiši

vrtnice ulice (Gartengasse) št. 9 v Celji.

Ustavlja umetne zobe in zobovje z
zlato, kavčuk ali platino podlago in
plombira z zlato itd. podlago po ame-
rikanskem sistemu brez vsakih bole-
čin in garantuje za najpopolnejšo iz-
vršitev, enako najboljšim dunajskim
ali graškim delom. Zobovje ne ovira
čisto nič žvečenja ali govorjenja.

Mitničarja

zanesljivega in zvestega sprejemem takoj. Plača 32 gld.
na mesec in prosto stanovanje. Ponudbe pod „Postfach“
št. 18, Celje. (140) 2—2

Kupuje

suhe gobe za jesti, maslo in druge
domače pridelke in plača po najboljših
cenah podpisana registrovana trdka.

Ponudbe in uzorci naj se vedno po-
šiljajo pod naslovom **Ludovico Visentini**
Trst
(133) 5—4 ulica S. Nicolo št. 12.

Alojzij Vodnik
kamnoseški mojster v Ljubljani
(101) 10—6 priporoča svojo
na Kranjskem najbogatejšo zalogo
vsakovrstnih

nagrobni spomenikov
iz marmorja, granita, sijenita, labradorja itd.
svojo delalnico
za splošna dela za cerkve:
altarje, prižnice, obhajilne mize, in stavbe:
portale, stopnjice itd.

Marmormozaik tlak za tlakanje cerkve, veža itd.
od 3—7.50 m, v najrazličnejših pristnih barvah.

Vzorci, ceniki in pojasnila brezplačno na
razpolago. Lastni kamenolomi na Kamnigoric
pri Dravljah in Repnintaboru pri Sežani.

DRAGOTIN HRIBAR

trgovina papirja, pisalnega in ri-
salnega orodja v Celji

priporoča gospodom trgovcem in prodajal-
cem svojo

Veliko zalogo vsakovrstnega papirja
za pisarne, pisma, risanje in zavijanje, razno-
vrstno barvanega, svilnatega (za cvetice), za
vezanje knjig itd., zalogo raznih Nežiderskih
zvezkov, Hardtmuthovih svinčnikov in angleških
peres po originalnih cenah tovarniških;
dalje priporoča

zavitke za pisma raznih velikosti in barv,
peresnike, črnilo, tablice, črtalnike, brisalke,
krede, gobice, pušice in škatle za peresnike,
torbice, knjižice za beležke, trgovske knjige,
pečatni vosek itd. po najnižjih cenah

Posebno lep izbor papirja in zavitkov v
mapah in elegantnih škatljah.

Najbolje strune za citre, gosli in kitare.

Velik izbor albumov za fotografije in spomenice,
map za pisma in papirje, tintnikov, okvirov
za fotografije, listnic itd.

— po nizkih cenah. —

Šolske in molitvene knjige še poseben popust.

Zahvala in priporočilo.

Podpisana sem bila zavarovala svoja poslopja zoper
požar pri banki „Slaviji“ v Pragi po njenem glavnem
zastopniku za slovenski štajer gospodu Ivanu Likarju
v Celji.

Ker sem pogorela in mi je banka „Slavija“ po g.
Likarju v Celji vso škodo tako hitro in pošteno izpla-
čala, da sem s tem popolnoma zadovoljna jo vsakemu
priporočam, in se ji za to srčno zahvalim.

Marija Plahuta,
po domače pri Starcu,
posestnica pri sv. Rozaliji pri Sent Jurji

(148) 1—1

V Zagrebu stalno stanujoča slovenska
katoliška rodovina išče poštene

— služkinje —

Več se poizve v uredništvu „Domovine“. (144) 1

Dva učenca

z dobre hiše, primerno šolsko izobražbo, slovenskega in
nemškega jezika zmožna, sprejemem takoj.

Adolf Eichberger
trgovec na Ponkvi ob juž. žel.

(145) 3—1

Prodajam

domače fazane par — petelina in kokoš — čiste pasme
po 4 gld. loko Ponikva j. z.

Adolf Eichberger,
trgovec.

(146) 3—1

Primerna birmanska darila
priporoča

Fran Čuden
v Ljubljani, Mestni trg.

Največja zaloga nikelnastih, srebrnih in
zlatih žepnih ur ter velika izbor stenskih ur;
zlatih verižic, uhanov, prstanov itd.

Popravila izvršujem natančno in dobro z jamstvom.

Ceniki zastoj. (141) 26—2